

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	7
Omgevingsrecht	9
Wabo	9
8.40- en 8.42-AMVB's	14
Waterwet	15
Ambtenarenrecht	16
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	17
Bijstand	17
Bestuursrecht overig	18
APV	18
Arbeidsomstandighedenwet	21
Algemene Verordening Gegevensbescherming	22
Belastingdienst-Toeslagen	23
Huisvesting	25
Tijdelijke Tegemoetkomingsregeling KO	25
Wet openbaarheid van bestuur	26
Vreemdelingenrecht	27
Regulier	27
Asiel	29
Schengen	30
Procesrecht	31

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook – direct en / of indirect – ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 162

MK Rechtbank Gelderland, 25-02-2021 (publ. 26-02-2021), AWB 19/4584

college van burgemeester en wethouders van Berkelland, verweerder.

Awb 6:13

Verdrag van Aarhus 9 lid 2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder a, c, e en i

Besluit omgevingsrecht 2.2aa onder a

ONTVANKELIJKHEID. Omgevingsvergunning. Toepassing arrest van het Europese Hof van Justitie “Varkens in Nood” van 14 januari 2021 (ECLI:EU:C:2021:7). Het oordeel in dit arrest is toegespitst op non-gouvernementele organisaties, maar naar het oordeel van de rechtbank heeft dit arrest echter een ruimere werking en ziet dit ook op belanghebbende particulieren. Uit de overwegingen van het arrest volgt dat ook ten aanzien van het beroep van belanghebbende particulieren artikel 6:13 van de Awb niet kan worden toegepast. Verder volgt uit het arrest ook dat de vaste

jurisprudentie[https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBGEL:2021:938 - b79d069d-bec0-4c3f-a810-291380e7d1bc](https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBGEL:2021:938-b79d069d-bec0-4c3f-a810-291380e7d1bc) **dat een belanghebbende geen beroep kan instellen tegen besluitonderdelen waarover hij geen zienswijze naar voren heeft gebracht, niet langer kan worden toegepast.**

Besluit waarbij een omgevingsvergunning is verleend voor een melkrundveehouderij. [...]

6.1. Eisers betogen dat sprake is van een aanhakende omgevingsvergunning voor de activiteit “natuur”, zodat het college van gedeputeerde staten een verklaring van geen bedenkingen had moeten verlenen.

6.2. Op grond van artikel 6:13 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan geen beroep bij de bestuursrechter worden ingesteld door een belanghebbende aan wie redelijkerwijs kan worden verweten dat hij geen zienswijze als bedoeld in artikel 3:15 naar voren heeft gebracht.

Uit dit artikel vloeit volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) voort dat een belanghebbende geen beroep kan instellen tegen besluitonderdelen waarover hij geen zienswijze naar voren heeft gebracht, tenzij het niet naar voren brengen van een zienswijze hem redelijkerwijs niet kan worden verweten.

Zoals de Afdeling in de uitspraak van 9 maart 2011 (ECLI:NL:RVS:2011:BP7155) heeft overwogen ligt het in de rede om voor de toepassing van artikel 6:13 van de Awb elk van de in de artikelen 2.1 en 2.2 van de Wabo bedoelde toestemmingen die in een omgevingsvergunning zijn opgenomen, als besluitonderdeel op te vatten. De activiteit “natuur” is volgens deze jurisprudentie een apart besluitonderdeel binnen de omgevingsvergunning. Eisers hebben tegen dit besluitonderdeel geen zienswijze naar voren gebracht. Dat betekent dat hun beroep, volgens bovenstaande jurisprudentie, niet-ontvankelijk zou zijn.

6.3. De rechtbank ziet zich, gelet op het arrest Varkens in Nood [Red.: Arrest van het EU-Hof van Justitie van 14 januari 2021 (ECLI:EU:C:2021:7)], voor de vraag gesteld of deze jurisprudentie nog steeds kan worden gevolgd.

Het gaat in deze zaak ook over een milieuaangelegenheid waarop het Verdrag van Aarhus van toepassing is. Voor deze zaak geldt dus ook artikel 9, tweede lid, van het Verdrag van Aarhus, met als opschrift „Toegang tot de rechter”. [...]

6.4. Het oordeel in het arrest Varkens in Nood is, gelet op de daaraan voorafgaande prejudiciële vragen, toegespitst op non-gouvernementele organisaties. Naar het oordeel van de rechtbank heeft dit arrest echter een ruimere werking en ziet dit ook op de situatie die hier aan de orde is.

Het Hof van Justitie wijst ter onderbouwing van haar oordeel immers naar de doelstelling van een “ruime toegang tot de rechter” en wijst erop dat de inspraak in de milieubesluitvormingsprocedure een ander doel heeft dan het beroep in

rechte. [https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBGEL:2021:938 -](https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBGEL:2021:938-16f7a00d-1654-4341-ad8d-bca201d5ab3d)

[16f7a00d-1654-4341-ad8d-bca201d5ab3d](https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBGEL:2021:938-16f7a00d-1654-4341-ad8d-bca201d5ab3d) Het Hof overweegt verder dat “de in artikel 9, lid 2, van het Verdrag van Aarhus vastgestelde doelstelling, te weten een „ruime toegang tot de rechter” verzekeren, en het nuttig effect van deze bepaling niet worden gewaarborgd door een wettelijke regeling die de ontvankelijkheid van een door een niet-gouvernementele organisatie ingesteld beroep afhankelijk zou stellen van de rol die zij al dan niet heeft gespeeld tijdens de inspraakfase van het besluitvormingsproces, terwijl deze fase niet hetzelfde doel heeft als een beroep in rechte en een dergelijke organisatie haar beoordeling van een project bovendien kan aanpassen naargelang van de uitkomst van dat proces”.

Naar het oordeel van de rechtbank volgt uit deze overwegingen van het arrest van het Hof dat ook ten aanzien van het beroep van belanghebbende particulieren artikel 6:13 van de Awb niet kan worden toegepast, ook al heeft het arrest betrekking op non-gouvernementele organisaties. Ook voor particulieren geldt immers dat de inspraakprocedure een ander doel heeft dan het beroep in rechte en dus niet aan elkaar gekoppeld mag worden. Verder geldt artikel 9, tweede lid, van het Verdrag van Aarhus ook op gelijke wijze voor zowel non-gouvernementele organisaties als particulieren. Ook voor belanghebbende particulieren geldt dus dat het nuttig effect van deze bepaling niet kan worden bereikt wanneer hun beroep niet-ontvankelijk is wanneer zij de inspraakfase niet benut hebben.

6.5. Verder volgt uit het arrest naar het oordeel van de rechtbank ook dat de vaste

jurisprudentie [https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBGEL:2021:938 -](https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBGEL:2021:938-b79d069d-bec0-4c3f-a810-291380e7d1bc)

[b79d069d-bec0-4c3f-a810-291380e7d1bc](https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBGEL:2021:938-b79d069d-bec0-4c3f-a810-291380e7d1bc) [Red.: verwijzing naar uitspraak ABRS van 28 september 2016, r.o. 9.4, [ECLI:NL:RVS:2016:2535](https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RVS:2016:2535)] dat een belanghebbende geen beroep kan instellen tegen besluitonderdelen waarover hij geen zienswijze naar voren heeft gebracht, niet langer kan worden toegepast. Ook daarvoor gelden de bovengenoemde argumenten over het onderscheid tussen inspraak en rechtsbescherming en het nuttig effect van artikel 9, tweede lid, van het Verdrag van Aarhus. Nu de ontvankelijkheid van het beroep van belanghebbenden niet afhankelijk mag worden gesteld van het gebruik maken van de inspraakprocedure, is de rechtbank van oordeel dat dit ook geldt voor afzonderlijke besluitonderdelen. Dat geldt eens te meer nu een beperktere uitleg van het arrest Varkens in Nood tot gevolg zou hebben dat belanghebbenden die geheel niet deelnemen aan de inspraakprocedure tegen alle onderdelen van het besluit in beroep kunnen komen, terwijl belanghebbenden die wel deelnemen aan de inspraak, maar niet op alle onderdelen, tegen bepaalde onderdelen niet in beroep zouden kunnen. Daardoor zouden belanghebbenden die geheel niet meedoen aan de inspraakprocedure in een gunstiger positie komen dan belanghebbenden die dat deels wel doen. Dat kan naar het oordeel van de rechtbank niet de bedoeling zijn.

6.6 Dat betekent dat de rechtbank artikel 6:13 van de Awb in deze zaak buiten toepassing zal laten en het beroep van eisers ten aanzien van het besluitonderdeel “natuur” ontvankelijk is, ondanks het feit dat zij over dit besluitonderdeel geen zienswijze hebben ingediend. [...]

[ECLI:NL:RBGEL:2021:938](https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBGEL:2021:938)

Zie in dit verband ook de uitspraak van deze rechtbank van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RBGEL:2021:935](#).

Verder wordt gewezen op de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Wabo” (JnB 2021, 174).

JnB 2021, 163

Rechtbank Oost-Brabant, 23-02-2021, SHE 20/3529 en SHE 20/3789
college van burgemeester en wethouders van Gemert-Bakel, verweerder.

Awb 1:2, 6:13

Verdrag van Aarhus 6 lid 1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 onder a, c en f, 2.12 lid 1 onder a sub 2

Besluit omgevingsrecht Bijlage II 4 onderdeel 9 en 11

ONTVANKELIJKHEID. Omgevingsvergunning. Toepassing arrest van het Europese Hof van Justitie “Varkens in Nood” van 21 januari 2021 ([ECLI:EU:C:2021:7](#)). I.c. zijn eisers geen belanghebbenden in de zin van artikel 1:2 van de Awb. Gelet op voormeld arrest heeft de rechtbank zich afgevraagd of eisers toch toegang zouden moeten hebben tot de bestuursrechter en of zij dus kunnen procederen over het bestreden besluit. Het Verdrag van Aarhus is in deze zaak evenwel niet van toepassing. Het arrest leidt daarom niet tot een ander oordeel.

[ECLI:NL:RBOBR:2021:839](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Wabo” (JnB 2021, 175).

JnB 2021, 164

MK ABRS, 24-02-2021, 201903153/1/A3
college van burgemeester en wethouders van Aa en Hunze.

Awb 1:3 lid 1, 8:55d lid 2

Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering

BESLUIT. DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. Uit artikel 8:55d, tweede lid, van de Awb en de geschiedenis van de totstandkoming ervan volgt dat een dwangsom die door de rechtbank aan de uitspraak is verbonden, ten uitvoer kan worden gelegd volgens de regels van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. Voor zover het college i.c. bij brief de hoogte van de dwangsom heeft vastgesteld, bevat deze brief geen publieke rechtshandeling. De bevoegdheid tot het nemen van deze beslissing is immers niet aan het publiekrecht ontleend. In zoverre is deze brief dan ook geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

Op 17 januari 2016 heeft [appellant] het college verzocht de dwangsom vast te stellen die het heeft verbeurd door niet tijdig te voldoen aan de uitspraak van de rechtbank Noord-Nederland van 5 juni 2015, LEE 15/872.

Bij brief van 28 januari 2016 heeft het college de hoogte van de dwangsom vastgesteld op € 2.800,00. [...]

3. Op de zitting van 22 juli 2020 heeft de Afdeling ambtshalve aan de orde gesteld of de brief van 28 januari 2016 waarbij het college de hoogte van de dwangsom had vastgesteld een besluit is in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. [...]

4. Het geschil gaat over de hoogte van een dwangsom die de rechtbank met toepassing van artikel 8:55d, tweede lid, van de Awb aan een uitspraak heeft verbonden. Uit deze bepaling en de geschiedenis van de totstandkoming ervan (Kamerstukken II 2009/10, 32 450, nr. 3, blz. 51) volgt dat een dergelijke dwangsom ten uitvoer kan worden gelegd volgens de regels van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. Voor zover het college bij de brief van 28 januari 2016 de hoogte van de dwangsom heeft vastgesteld, bevat deze brief daarom geen publieke rechtshandeling. De bevoegdheid tot het nemen van deze beslissing is immers niet aan het publiekrecht ontleend. In zoverre is de brief van 28 januari 2016 dan ook geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. De enkele omstandigheid dat desondanks onder de brief een rechtsmiddelenclausule is opgenomen, maakt niet dat het alsnog een besluit is. Ook de omstandigheid dat de rechtbank in de uitspraak in zaak nr. LEE 17/4564 de beslissing van 28 januari 2016 heeft aangeduid als 'het besluit van 28 januari 2016', biedt geen grondslag voor de conclusie dat sprake is van een besluit in de zin artikel 1:3 van de Awb. De rechtbank heeft zich overigens in die zaak niet expliciet uitgelaten over het rechtskarakter van de brief, maar alleen geoordeeld over het niet-tijdig nemen van een beslissing op het bezwaar van [appellant] van 11 maart 2016. Ingevolge artikel 8:1 van de Awb, gelezen in verbinding met artikel 7:1, eerste lid, kan alleen tegen een besluit bezwaar worden gemaakt. Het college had het bezwaar van [appellant] daarom niet-ontvankelijk moeten verklaren. De Afdeling wijst op haar uitspraak van 29 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1152](#), onder 7. Dat betekent dat [appellant] niet bij de bestuursrechter kan procederen over de hoogte van de dwangsom en zich daarvoor tot de burgerlijke rechter zal moeten wenden; zie de uitspraak van de Afdeling van 29 maart 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1025](#), onder 8.1. [...] [ECLI:NL:RVS:2021:362](#)

JnB 2021, 165

MK ABRS, 24-02-2021, 201901065/1/R2

college van gedeputeerde staten van Groningen.

Awb 3:46

BESLUIT. MOTIVERING. Artikel 3:46 van de Awb verzet zich er niet tegen dat het college zienswijzen samengevat weergeeft. Dat niet op ieder argument ter ondersteuning van een zienswijze afzonderlijk is ingegaan, is op zichzelf geen aanleiding voor het oordeel dat het bestreden besluit niet voldoende is gemotiveerd.

[ECLI:NL:RVS:2021:387](#)

JnB 2021, 166

ABRS, 24-02-2021, 202002822/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Renkum.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. Voor een vereniging of stichting met een ideële doelstelling geldt het belang dat zij zich tot doel stelt als het "eigen" belang. Indien in de statuten een als algemeen belang aan te merken doelstelling is opgenomen, betekent dit dat de vereniging of stichting in rechte voor dat belang kan opkomen. Indien zij door het besluit in dat belang wordt geraakt is ze belanghebbende. De rechtspraak van de Afdeling over gevolgen van enige betekenis mist hier toepassing.

[ECLI:NL:RVS:2021:388](#)

JnB 2021, 167

ABRS, 24-02-2021, 202003104/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 6:8

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 6

BEZWAARTERMIJN. I.c heeft appellant niet tijdig bezwaar gemaakt. Het recht op toegang tot de rechter mag worden beperkt en dat is niet in strijd met artikel 6 van het EVRM, mits de beperkingen niet in essentie het recht op toegang tot de rechter schaden, een gerechtvaardigd doel dienen en proportioneel zijn. De Afdeling volgt appellant niet in zijn vergelijking met de door hem genoemde arresten van het EHRM van 26 januari 2017 ([ECLI:CE:ECHR:2017:0126JUD000079714](#)), en 30 mei 2017

([ECLI:CE:ECHR:2017:0530JUD007965312](#)).

Besluit waarbij omgevingsvergunning verleend voor het oprichten van een combinatiegebouw. [...]

Heeft [appellant] tijdig bezwaar gemaakt?

3. [appellant] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat hij tijdig bezwaar heeft gemaakt tegen het besluit van 20 augustus 2019. Hij voert daartoe aan dat het klachtformulier is aan te merken als bezwaarschrift. [...]

3.1. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de op 8 september 2019 ingediende klacht niet is aan te merken als bezwaarschrift. [...]

Wat betreft het betoog dat artikel 6:8, eerste lid, van de Awb in de geest van de jurisprudentie van het EHRM over artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) uitgelegd moet worden, overweegt de Afdeling als volgt. Zoals de Afdeling onder verwijzing naar jurisprudentie van het EHRM eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld in de uitspraak van 27 januari 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BL0716](#)) mag het recht op toegang tot de rechter worden beperkt en is dat niet in strijd met artikel 6 van het EVRM, mits de beperkingen niet in essentie het recht op toegang tot de rechter schaden, een gerechtvaardigd doel dienen en proportioneel zijn. Omdat alle partijen bij een appellabel besluit gediend zijn met een zo kort mogelijke periode van onzekerheid omtrent een besluit, de bezwaar- en beroepstermijnen van openbare orde zijn en de ontvankelijkheid van een rechtsmiddel dient te worden beoordeeld aan de hand van de toepasselijke wettelijke bepalingen, is aan deze vereisten voldaan (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 26 augustus 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2053](#), onder 91.7). De Afdeling volgt [appellant] niet in zijn vergelijking met de door hem genoemde arresten van het EHRM [Red.: arrest van het EHRM van 26 januari 2017, Ivanova en Ivashova tegen Rusland, [ECLI:CE:ECHR:2017:0126JUD000079714](#), en van 30 mei 2017, Muić tegen Kroatië, [ECLI:CE:ECHR:2017:0530JUD007965312](#)]. In het arrest Muić tegen Kroatië oordeelde het EHRM dat artikel 6 van het EVRM niet was geschonden en in het arrest Ivanova en Ivashova tegen Rusland oordeelde het EHRM dat het voor de justitiabelen onmogelijk was, zelfs met uiterste inspanning, aan de verplichting om tijdig beroep in te stellen te voldoen, terwijl het naar het oordeel van de Afdeling in dit geval aan [appellant] kan worden verweten niet tijdig bezwaar te hebben gemaakt. Op [appellant] is geen verplichting gelegd waaraan hij onmogelijk zou kunnen voldoen. [appellant] heeft op 28 augustus 2019 door bekendmaking van het besluit kennis kunnen nemen van de mogelijkheid om bezwaar te maken. Hij had toen nog tot en met 1 oktober 2019 de gelegenheid om dat te doen, maar heeft daarvan geen gebruikgemaakt. Daarmee heeft [appellant] voldoende gelegenheid gehad om tijdig bezwaar te maken. In afwachting van de stukken had hij binnen de daarvoor geldende termijn van zes weken een nog ongemotiveerd bezwaarschrift kunnen indienen ter veiligstelling van de

termijn. De mogelijkheid om een nog ongemotiveerd bezwaar te maken is juist bedoeld voor situaties waarin het formuleren van gronden nog niet mogelijk is, bijvoorbeeld omdat nog niet alle stukken beschikbaar zijn.

De conclusie is dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat [appellant] niet tijdig bezwaar heeft gemaakt.

Het betoog slaagt niet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:381](#)

JnB 2021, 168

ABRS, 24-02-2021, 202000046/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Veere.

Awb 7:15

PROCESKOSTEN. BEZWAARSCHRIFTPROCEDURE. Herroeping als bedoeld in artikel 7:15 vindt plaats indien een ontvankelijk bezwaar leidt tot een intrekking of wijziging van een besluit. I.c. heeft het bezwaar geleid tot een verbetering van de motivering, maar niet tot een herroeping van het eerdere besluit. Er bestaat daarom geen recht op vergoeding van de gemaakte kosten op de voet van artikel 7:15, tweede lid, van de Awb.

[ECLI:NL:RVS:2021:384](#)

JnB 2021, 169

MK ABRs, 24-02-2021, 201906773/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Bladel.

Awb 8:77 lid 3, 8:78

UITSPRAAK. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 8:77, derde lid, van de Awb, is in de uitspraak vermeld dat de griffier verhinderd was om de uitspraak te ondertekenen. De voorzitter en de griffier die in de uitspraak staan vermeld hoeven niet aanwezig te zijn bij het in het openbaar uitspreken van de uitspraak. Verwijzing naar de uitspraken van de CRvB van 12 november 2010, [ECLI:NL:CRVB:2010:BO3781](#) en 17 februari 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:515](#).

[ECLI:NL:RVS:2021:397](#)

JnB 2021, 170

ABRS, 24-02-2021, 202002443/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Beemster, appellant.

Awb 8:104

HOGER BEROEP. I.c. heeft de rechtbank de beslissing op bezwaar vernietigd. Alleen al vanwege de precedentwerking die van deze vernietiging kan uitgaan, heeft het college belang bij een inhoudelijke beoordeling van het door hem ingestelde hoger beroep.

[ECLI:NL:RVS:2021:371](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2021, 171

MK ABRS, 24-02-2021, 20200497/1/A3

burgemeester van Waalwijk.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 8

Opiumwet 3, 11, 11a, 13b

Aanwijzing Opiumwet

Beleidsregels voor de toepassing van een last onder bestuursdwang en/of bestuurlijke waarschuwing
ingevolge artikel 13b Opiumwet (Damoclesbeleid 2019)

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. Bevoegdheid. Strafbare voorbereidingshandelingen.

Gerichtheid op het bedrijfsmatig kweken van hennep. Uitoefening bevoegdheid.

Aanwezigheid minderjarige kinderen. Waarschuwing. Onder de omstandigheden van dit geval mocht de burgemeester gebruik maken van zijn sluitingsbevoegdheid.

[...] erf inclusief woonwag en opstallen [...] gesloten voor de duur van drie maanden krachtens artikel 13b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Opiumwet.

[...] 4.3. [...] Gelet op de hoeveelheid aangetroffen voorwerpen en de hoge professionaliteit ervan moet redelijkerwijs worden aangenomen dat deze gebruikt zouden worden voor de teelt van hennep op een beroeps- of bedrijfsmatige manier. Dat op het moment van aantreffen van de voorwerpen geen sprake was van een in werking zijnde hennepkwekerij brengt niet mee dat er geen gerichtheid meer was op het bedrijfsmatig kweken van hennep. Daartoe is van belang dat met weinig handelingen de hennepkwekerij weer in werking te brengen is. De voorwerpen zijn aangetroffen in een schuur met afgeschermd ruimte. Deze schuur is direct achter de woning van [appellant sub 2] gelegen. In de schuur stond een wasmachine. De elektriciteitsmeter waarmee is gefraudeerd, bevond zich in de woning van [appellant sub 2]. [appellant sub 2] wist of had ernstige redenen om te vermoeden dat de aangetroffen voorwerpen bestemd waren voor beroeps- of bedrijfsmatige hennep teelt. De rechtbank heeft dus terecht overwogen dat de burgemeester om deze redenen in beginsel bevoegd was om een last onder bestuursdwang op te leggen.

[...] 6.2. Onder 4.3 is al overwogen dat wat is aangetroffen nog altijd bestemd is voor bedrijfsmatige hennep teelt.

[...] 6.3. [...] De burgemeester is ervan op de hoogte dat er problemen zijn rondom kinderen van [appellant sub 2]. Deze problemen heeft hij meegewogen in de besluitvorming. Uit de overgelegde stukken waaruit de problemen blijken, blijkt dat er verschillende hulpverlenende instanties bij het gezin betrokken zijn. Uit deze stukken blijkt evenwel niet dat de kinderen gebonden zijn aan deze woning. De burgemeester heeft uitdrukkelijk vermeld dat het gezin niet op straat wordt gezet. Indien het niet lukt om zelf vervangende woonruimte te vinden, zal de gemeente daarbij helpen. Onder deze omstandigheden heeft de burgemeester zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de aanwezigheid van minderjarige kinderen in de woning niet maakt dat van sluiting van de woning diende te worden afgezien.

6.4. De burgemeester heeft conform het Damoclesbeleid 2019 de woning voor drie maanden gesloten en niet volstaan met een waarschuwing. De Afdeling is van oordeel dat hij dat in dit geval mocht. Daartoe is van belang dat het gaat om een wijk waar regelmatig Opiumwet gerelateerde overtredingen zijn geconstateerd. Met de sluiting wil hij een stevig signaal afgeven aan de omgeving. Hij mocht zich op het standpunt stellen dat in zo'n geval het geven van een waarschuwing niet hetzelfde effect heeft.

6.5. Onder de hiervoor genoemde omstandigheden mocht de burgemeester gebruik maken van zijn sluitingsbevoegdheid. De rechtbank heeft dat niet onderkend. Het betoog van de burgemeester slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:368](https://ecli.nl/RVS:2021:368)

Jnb2021, 172

MK ABRS, 24-02-2021, 202001884/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Uithoorn.

bestemmingsplan "Landelijk gebied - Veenweidegebied"

HANDHAVING. WOONBESTEMMING. Aannemelijk is dat het woonperceel met het parkeren en stallen van de decontaminatie-units (deco-units) wordt gebruikt als verlengstuk van het elders gevestigde bedrijf en deze activiteiten daarmee bedrijfsmatig plaatsvinden. De Afdeling stelt vast dat geen sprake is van kleinschalige bedrijfsmatige activiteiten als bedoeld in artikel 17.1, onder d, van de planregels, omdat het parkeren en stallen van deco-units buiten de woning en de daarbij behorende bebouwing plaatsvindt. De omvang van het parkeren en stallen van de deco-units is zodanig dat het niet verenigbaar is met wat binnen de woonbestemming toegestaan is. De Afdeling overweegt dat het gebruik alleen al daarom in strijd is met artikel 17.1 van de planregels van het bestemmingsplan en het college derhalve bevoegd was om handhavend op te treden.

[ECLI:NL:RVS:2021:383](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2021, 173

MK Rechtbank Oost-Brabant, 24-02-2021 (publ. 01-03-2021), SHE 20/1256 e.v.

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Venray, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II artikel 4 lid 9, lid 10, lid 11

Omgevingsverordening Limburg 2014

WABO. BOR. Huisvesten arbeidsmigranten en woonurgenten op recreatiepark voor de duur van 10 jaar. Uitleg artikel 4 van het Bor. Vernietiging omgevingsvergunning onder meer wegens strijd met de Omgevingsverordening Limburg 2014.

[...] omgevingsvergunning [...] voor de duur van 10 jaar voor het in gebruik nemen van 104 huisjes voor het huisvesten van arbeidsmigranten en woonurgenten op het recreatiepark [...].

[...] 5.1 Eisers zijn van mening dat verweerder niet bevoegd was om met toepassing van artikel 4, elfde lid, van bijlage II bij het Besluit omgevingsrecht (Bor) vergunning te verlenen voor het huisvesten van woonurgenten. Zij stellen dat voor het toestaan van permanente bewoning van recreatiewoningen in het Bor artikel 4, tiende lid, van bijlage II bij het Bor is bedoeld. Het gebruik van een recreatiewoning voor bewoning dat niet voldoet aan de eisen in het tiende lid, kan niet worden vergund artikel 4, elfde lid, van bijlage II bij het Bor, aldus eisers.

5.2 In het primaire besluit is de huisvesting van arbeidsmigranten vergund met toepassing van artikel 4, negende lid, van bijlage II bij het Bor en daar is een termijn van 10 jaar aan verbonden. De huisvesting van woonurgenten is vergund met toepassing van artikel 4, elfde lid, van bijlage II van het Bor. Deze bevoegdheid kan alleen worden gebruikt voor 'ander' gebruik van gronden of bouwwerken dan bedoeld in de onderdelen 1 tot en met 10 van artikel 4 van bijlage II van het Bor, voor een termijn van ten hoogste tien jaar. In het tiende lid is een bevoegdheid opgenomen voor het afwijken van het bestemmingsplan ten behoeve van het gebruiken van een recreatiewoning voor

bewoning, mits wordt voldaan aan de in dit lid genoemde eisen. Vast staat dat aan deze eisen niet wordt voldaan, omdat de woonurgenten de recreatiewoningen niet in 2003 en daarna onafgebroken in gebruik hebben gehad.

5.3 Wat bedoelt de wetgever nu met 'ander gebruik'? De rechtbank acht daarvoor twee lezingen denkbaar. Als men de categorie van gevallen in het tiende lid leest als de activiteit "het gebruiken van een recreatiewoning voor bewoning die voldoet aan de daar genoemde eisen", is het gebruiken van een recreatiewoning die niet aan die eisen voldoet, een "ander gebruik" zoals genoemd in artikel 4, elfde lid van bijlage II bij het Bor. Als men deze categorie leest als de activiteit "het gebruiken van een recreatiewoning voor bewoning", die verder wordt ingeperkt door de eisen voor toepassing van de afwijkbevoegdheid als bedoeld in het tiende lid, (waar het woord "mits" op lijkt te duiden), kan het bewonen van een recreatiewoning niet worden aangemerkt als een "ander gebruik" zoals genoemd in artikel 4, elfde lid, van bijlage II bij het Bor.

5.4 De rechtbank is van oordeel dat artikel 4 van het Bor zo moet worden uitgelegd dat, als niet wordt voldaan aan de eisen voor bewoning van een recreatiewoning in artikel 4, tiende lid, van bijlage II van het Bor, verweerder bevoegd is om af te wijken van het bestemmingsplan voor het permanent wonen in een recreatiewoning met een maximale periode van 10 jaar. Het door de derde-partij aangevraagde gebruik kan niet worden vergund met de toepassing van het tiende lid. Het gebruik kan dus wel als ander gebruik worden vergund met de bevoegdheid in het elfde lid van artikel 4 bijlage II van het Bor. De rechtbank heeft gekeken naar de wetsgeschiedenis van het tiende en elfde lid. De bevoegdheid in het elfde lid is opgenomen in de wetgevingsoperatie rond het permanent maken van de Crisis- en Herstelwet Wetsvoorstel "Permanent maken van de Crisis- en herstelwet en verbeteringen op het terrein van omgevingsrecht"; (kamerstukken 2011/12, 33135, nr. 3, blz. 9-10). Het is de opvolger van de tijdelijke omgevingsvergunning voor afwijken van het bestemmingsplan (voor de inwerkingtreding van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) geregeld in artikel 3.22 van de Wet ruimtelijke ordening (oud) en artikel 17 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening (oud). De bedoeling van de wetgever was om een uniforme en generieke regeling te maken voor het tijdelijk afwijken van een bestemmingsplan voor de duur van maximaal tien jaar, waarop een reguliere procedure van toepassing is. In het verleden onder de werking van de Wet ruimtelijke ordening en de Wet op de Ruimtelijke Ordening was het ook mogelijk om deze tijdelijke toestemming voor alle vormen van afwijkend gebruik in te zetten. Deze beroepsgrond faalt. [...] 6.4 De rechtbank overweegt dat verweerder voor de verlening van een omgevingsvergunning voor het huisvesten van arbeidsmigranten artikel 4, negende lid, van bijlage II bij het Bor heeft gebruikt. Ook eerder, voor de opvang van asielzoekers, heeft verweerder een omgevingsvergunning verleend met gebruikmaking van artikel 4, negende lid, van bijlage II bij het Bor, voor een termijn van 5 jaar. De rechtbank beschouwt het huisvesten van woonurgenten en arbeidsmigranten niet als hetzelfde gebruik als het huisvesten van asielzoekers. Het huisvesten van asielzoekers, is in planologisch opzicht te onderscheiden van het gebruik van de woonurgenten. Dat uit zich onder meer in het gebruik dat de asielzoekers maakten van centrale voorzieningen en in de behoefte aan parkeervoorzieningen. Het feit dat asielzoekers en arbeidsmigranten beide groepen zijn die uit het buitenland afkomstig zijn, is niet relevant. Deze beroepsgrond slaagt niet. [...]

[...] 8.4 De rechtbank stelt vast dat de artikelen 2.5.1 tot en met 2.5.3 van de Omgevingsverordening van toepassing zijn op het primaire besluit, gelet op artikel 2.1.1 van de Omgevingsverordening. De huisvesting van woonurgenten en arbeidsmigranten is in strijd met de artikelen 2.5.1 tot en met 2.5.3 van de Omgevingsverordening. [...]

[...] 8.6 De rechtbank concludeert dat de strijdigheid met artikelen 2.5.1 tot en met 2.5.3 van de Omgevingsverordening niet wordt opgeheven met de brief van GS van 19 mei 2020. Het bestreden

besluit is daarom genomen in strijd met de Omgevingsverordening. Het is ook in strijd met artikel 3.10, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wabo genomen. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2021:842](#)

JnB 2021, 174

MK Rechtbank Gelderland, 25-02-2021 (publ. 26-02-2021), AWB 19/4584

college van burgemeester en wethouders van Berkelland, verweerder.

Awb 6:13

Verdrag van Aarhus 9 lid 2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder a, c, e en i

Besluit omgevingsrecht 2.2aa onder a

WABO. ONTVANKELIJKHEID. Toepassing arrest van het Europese Hof van Justitie “Varkens in Nood” van 14 januari 2021 ([ECLI:EU:C:2021:7](#)). Het oordeel in dit arrest is toegespitst op non-gouvernementele organisaties, maar naar het oordeel van de rechtbank heeft dit arrest echter een ruimere werking en ziet dit ook op belanghebbende particulieren. Uit de overwegingen van het arrest volgt dat ook ten aanzien van het beroep van belanghebbende particulieren artikel 6:13 van de Awb niet kan worden toegepast. Verder volgt uit het arrest ook dat de vaste

jurisprudentie [https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBGEL:2021:938 - b79d069d-bec0-4c3f-a810-291380e7d1bc](https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBGEL:2021:938-b79d069d-bec0-4c3f-a810-291380e7d1bc) dat een belanghebbende geen beroep kan instellen tegen besluitonderdelen waarover hij geen zienswijze naar voren heeft gebracht, niet langer kan worden toegepast.

Besluit waarbij een omgevingsvergunning is verleend voor een melkrundveehouderij. [...]

6.1. Eisers betogen dat sprake is van een aanhakende omgevingsvergunning voor de activiteit “natuur”, zodat het college van gedeputeerde staten een verklaring van geen bedenkingen had moeten verlenen.

6.2. Op grond van artikel 6:13 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan geen beroep bij de bestuursrechter worden ingesteld door een belanghebbende aan wie redelijkerwijs kan worden verweten dat hij geen zienswijze als bedoeld in artikel 3:15 naar voren heeft gebracht.

Uit dit artikel vloeit volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) voort dat een belanghebbende geen beroep kan instellen tegen besluitonderdelen waarover hij geen zienswijze naar voren heeft gebracht, tenzij het niet naar voren brengen van een zienswijze hem redelijkerwijs niet kan worden verweten.

Zoals de Afdeling in de uitspraak van 9 maart 2011 ([ECLI:NL:RVS:2011:BP7155](#)) heeft overwogen ligt het in de rede om voor de toepassing van artikel 6:13 van de Awb elk van de in de artikelen 2.1 en 2.2 van de Wabo bedoelde toestemmingen die in een omgevingsvergunning zijn opgenomen, als besluitonderdeel op te vatten. De activiteit “natuur” is volgens deze jurisprudentie een apart besluitonderdeel binnen de omgevingsvergunning. Eisers hebben tegen dit besluitonderdeel geen zienswijze naar voren gebracht. Dat betekent dat hun beroep, volgens bovenstaande jurisprudentie, niet-ontvankelijk zou zijn.

6.3. De rechtbank ziet zich, gelet op het arrest Varkens in Nood [Red.: Arrest van het EU-Hof van Justitie van 14 januari 2021 ([ECLI:EU:C:2021:7](#))], voor de vraag gesteld of deze jurisprudentie nog steeds kan worden gevolgd.

Het gaat in deze zaak ook over een milieuaangelegenheid waarop het Verdrag van Aarhus van toepassing is. Voor deze zaak geldt dus ook artikel 9, tweede lid, van het Verdrag van Aarhus, met als opschrift „Toegang tot de rechter”. [...]

6.4. Het oordeel in het arrest Varkens in Nood is, gelet op de daaraan voorafgaande prejudiciële vragen, toegespitst op non-gouvernementele organisaties. Naar het oordeel van de rechtbank heeft dit arrest echter een ruimere werking en ziet dit ook op de situatie die hier aan de orde is.

Het Hof van Justitie wijst ter onderbouwing van haar oordeel immers naar de doelstelling van een “ruime toegang tot de rechter” en wijst erop dat de inspraak in de milieubesluitvormingsprocedure een ander doel heeft dan het beroep in

rechte. [https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBGEL:2021:938 -](https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBGEL:2021:938-16f7a00d-1654-4341-ad8d-bca201d5ab3d)

[16f7a00d-1654-4341-ad8d-bca201d5ab3d](https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBGEL:2021:938-16f7a00d-1654-4341-ad8d-bca201d5ab3d) Het Hof overweegt verder dat “de in artikel 9, lid 2, van het Verdrag van Aarhus vastgestelde doelstelling, te weten een „ruime toegang tot de rechter” verzekeren, en het nuttig effect van deze bepaling niet worden gewaarborgd door een wettelijke regeling die de ontvankelijkheid van een door een niet-gouvernementele organisatie ingesteld beroep afhankelijk zou stellen van de rol die zij al dan niet heeft gespeeld tijdens de inspraakfase van het besluitvormingsproces, terwijl deze fase niet hetzelfde doel heeft als een beroep in rechte en een dergelijke organisatie haar beoordeling van een project bovendien kan aanpassen naargelang van de uitkomst van dat proces”.

Naar het oordeel van de rechtbank volgt uit deze overwegingen van het arrest van het Hof dat ook ten aanzien van het beroep van belanghebbende particulieren artikel 6:13 van de Awb niet kan worden toegepast, ook al heeft het arrest betrekking op non-gouvernementele organisaties. Ook voor particulieren geldt immers dat de inspraakprocedure een ander doel heeft dan het beroep in rechte en dus niet aan elkaar gekoppeld mag worden. Verder geldt artikel 9, tweede lid, van het Verdrag van Aarhus ook op gelijke wijze voor zowel non-gouvernementele organisaties als particulieren. Ook voor belanghebbende particulieren geldt dus dat het nuttig effect van deze bepaling niet kan worden bereikt wanneer hun beroep niet-ontvankelijk is wanneer zij de inspraakfase niet benut hebben.

6.5. Verder volgt uit het arrest naar het oordeel van de rechtbank ook dat de vaste

jurisprudentie [https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBGEL:2021:938 -](https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBGEL:2021:938-b79d069d-bec0-4c3f-a810-291380e7d1bc)

[b79d069d-bec0-4c3f-a810-291380e7d1bc](https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBGEL:2021:938-b79d069d-bec0-4c3f-a810-291380e7d1bc) [Red.: verwijzing naar uitspraak ABRS van 28 september 2016, r.o. 9.4, [ECLI:NL:RVS:2016:2535](https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RVS:2016:2535)] dat een belanghebbende geen beroep kan instellen tegen besluitonderdelen waarover hij geen zienswijze naar voren heeft gebracht, niet langer kan worden toegepast. Ook daarvoor gelden de bovengenoemde argumenten over het onderscheid tussen inspraak en rechtsbescherming en het nuttig effect van artikel 9, tweede lid, van het Verdrag van Aarhus. Nu de ontvankelijkheid van het beroep van belanghebbenden niet afhankelijk mag worden gesteld van het gebruik maken van de inspraakprocedure, is de rechtbank van oordeel dat dit ook geldt voor afzonderlijke besluitonderdelen. Dat geldt eens te meer nu een beperktere uitleg van het arrest Varkens in Nood tot gevolg zou hebben dat belanghebbenden die geheel niet deelnemen aan de inspraakprocedure tegen alle onderdelen van het besluit in beroep kunnen komen, terwijl belanghebbenden die wel deelnemen aan de inspraak, maar niet op alle onderdelen, tegen bepaalde onderdelen niet in beroep zouden kunnen. Daardoor zouden belanghebbenden die geheel niet meedoen aan de inspraakprocedure in een gunstiger positie komen dan belanghebbenden die dat deels wel doen. Dat kan naar het oordeel van de rechtbank niet de bedoeling zijn.

6.6 Dat betekent dat de rechtbank artikel 6:13 van de Awb in deze zaak buiten toepassing zal laten en het beroep van eisers ten aanzien van het besluitonderdeel “natuur” ontvankelijk is, ondanks het feit dat zij over dit besluitonderdeel geen zienswijze hebben ingediend. [...]

[ECLI:NL:RBGEL:2021:938](https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBGEL:2021:938)

Zie in dit verband ook de uitspraak van deze rechtbank van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RBGEL:2021:935](#).

Verder wordt gewezen op de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Algemeen bestuursrecht” (JnB 2021, 162).

JnB 2021, 175

Rechtbank Oost-Brabant, 23-02-2021, SHE 20/3529 en SHE 20/3789

college van burgemeester en wethouders van Gemert-Bakel, verweerder.

Awb 1:2, 6:13

Verdrag van Aarhus 6 lid 1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 onder a, c en f, 2.12 lid 1 onder a sub 2

Besluit omgevingsrecht Bijlage II 4 onderdeel 9 en 11

WABO. ONTVANKELIJKHEID. Toepassing arrest van het Europese Hof van Justitie “Varkens in Nood” van 21 januari 2021 ([ECLI:EU:C:2021:7](#)). I.c. zijn eisers geen belanghebbenden in de zin van artikel 1:2 van de Awb. Gelet op voormeld arrest heeft de rechtbank zich afgevraagd of eisers toch toegang zouden moeten hebben tot de bestuursrechter en of zij dus kunnen procederen over het bestreden besluit. Het Verdrag van Aarhus is in deze zaak evenwel niet van toepassing. Het arrest leidt daarom niet tot een ander oordeel.

Besluit waarbij verweerder een omgevingsvergunning heeft verleend voor onder meer het wijzigen van het gebruik van Voorburcht en Jezuitenvleugel van Kasteel Gemert naar hotel en appartementen. [...]

3. De rechtbank kan pas inhoudelijk ingaan op de door eisers aangevoerde beroepsgronden, als vast staat dat zij beroep kunnen instellen. Op basis van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kunnen eisers alleen beroep instellen als ze een voldoende objectief en actueel, eigen en persoonlijk belang te hebben dat hen in voldoende mate onderscheidt van anderen en dat rechtstreeks wordt geraakt door het bestreden besluit.

4.1 [...] De rechtbank is van oordeel dat eiser 1 geen belanghebbende in de zin van artikel 1:2 van de Awb is.

4.2 De rechtbank is ook van oordeel dat eiser 2 geen belanghebbende in de zin van artikel 1:2 van de Awb is. Ook eiser 2 woont te ver van het kasteelcomplex en de landerijen en heeft nagenoeg geen zicht op het deel van het kasteelcomplex waar het bestreden besluit betrekking op heeft. Hij heeft geen eigen rechtstreeks belang.

4.3 Beide eisers zijn bijzonder betrokken bij het lot van het kasteel van Gemert en de omliggende landerijen. Dat waardeert de rechtbank maar deze persoonlijke betrokkenheid is niet voldoende om een belang op te leveren in de zin van de Awb.

5.1 Normaliter zou het beroep van eisers niet-ontvankelijk zijn, ook al hebben zij zienswijzen ingediend tegen het ontwerpbesluit. Op 14 januari 2021 heeft het Europese Hof van Justitie (EHVJ) een arrest ([ECLI:EU:C:2021:7](#)) gewezen over de vraag of het Nederlandse bestuursprocesrecht wel in overeenstemming is met het Verdrag van Aarhus. Gelet op het arrest heeft de rechtbank zich afgevraagd of eisers toch toegang zouden moeten hebben tot de bestuursrechter en of zij dus kunnen procederen over het bestreden besluit. Dan moet het wel gaan om een zaak waar het Verdrag van Aarhus op van toepassing is.

5.2 Het Verdrag van Aarhus is van toepassing op besluiten genoemd in bijlage I bij het Verdrag of besluiten over activiteiten die een aanzienlijk effect op het milieu kunnen hebben. De rechtbank is

van oordeel dat het bestreden besluit niet ziet op een activiteit vermeld in bijlage I van het Verdrag van Aarhus en ook niet op een activiteit met een aanzienlijk effect op het milieu. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat het bouwverkeer bij de interne verbouwing van het kasteel niet zodanig omvangrijk is dat sprake is van een aanzienlijk milieueffect. Het hotel in het kasteelcomplex is een B-inrichting in de zin van het Activiteitenbesluit milieubeheer. Voor het oprichten van het hotel is geen omgevingsvergunning vereist als bedoeld in artikel 2, eerste lid, onder e, van de Wabo.

5.3 Voor het nemen van het bestreden besluit is ook geen milieueffectrapport verplicht op grond van bijlage C van het Besluit milieueffectrapportage (Besluit m.e.r.). Verweerder hoeft niet vooraf te beoordelen of een milieueffectrapportage moet worden opgesteld. De rechtbank beschouwt dit project niet als het realiseren van een hotelcomplex buiten stedelijk gebied als bedoeld in categorie D10 eerste kolom, van de bijlage bij het Besluit m.e.r. en het is dus geen activiteit als bedoeld in bijlage D van het Besluit m.e.r. Bovendien is de verwachte capaciteit lager dan 250.000 bezoekers. Eisers verwijten vergunninghouder een salamatactiek toe te passen en voor een veel meer omvattend plan steeds in stukjes vergunning aan te vragen. Als de rechtbank het bestreden besluit zou bundelen met de omgevingsvergunning voor de verbouwing van de Hoofdburcht, dan komt de rechtbank nog steeds niet tot een ander oordeel. De rechtbank kan niet op voorhand uitsluiten dat in de toekomst wel een project wordt aangevraagd, waarbij een milieueffectrapport moet worden gemaakt of verweerder moet beoordelen of een milieueffectrapportage moet worden opgesteld, al dan niet in samenhang met de reeds vergunde activiteiten. Dit wil echter niet zeggen dat in deze zaak een milieueffectbeoordeling moet plaatsvinden en ook niet dat in deze zaak met het oog daarop is voorzien in inspraak. Daarom is geen sprake van een activiteit als bedoeld in onderdeel 20 van bijlage 1 van het Verdrag van Aarhus.

6. Het Verdrag van Aarhus is in deze zaak niet van toepassing. Het arrest van het EHVJ leidt daarom niet tot een ander oordeel. De rechtbank verklaart de beroepen van eisers niet-ontvankelijk omdat zij niet zijn aan te merken als belanghebbenden. Met deze uitspraak is de schorsing in de uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank van 21 januari 2021 van de baan en kan vergunninghouder gebruik maken van de omgevingsvergunning die in het bestreden besluit is verleend. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2021:839](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2021, 163).

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 03-03-2021, 201902555/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2021:443](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 15-02-2021 (publ. 23-02-2021), SHE 19/1682E ([ECLI:NL:RBOBR:2021:570](#));
- MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 22-02-2021 (publ. 24-02-2021), BRE 19/4585 WABOM ([ECLI:NL:RBZWB:2021:695](#));
- Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 15-02-2021 (publ. 26-02-2021), UTR 20/3610 ([ECLI:NL:RBMNE:2021:555](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- MK ABRS, 24-02-2021, 201906773/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2021:397](#); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder JnB 2021, 169);
- Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 12-02-2021 (publ. 22-02-2021), ROT 20/6872 ([ECLI:NL:RBROT:2021:1019](#));
- Rechtbank Overijssel, 19-02-2021 (publ. 24-02-2021), AWB 20/407 ([ECLI:NL:RBOVE:2021:782](#));
- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 25-02-2021 (publ. 02-03-2021), BRE 20/906 ACTMIL ([ECLI:NL:RBZWB:2021:753](#));
- MK Rechtbank Midden-Nederland, 25-02-2021 (publ. 26-02-2021), UTR 19/4740 ([ECLI:NL:RBMNE:2021:756](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2021, 176

Rechtbank Limburg, 19-02-2021 (publ. 02-03-2021), ROE 20/1068

dagelijks bestuur van het Waterschap Limburg, verweerder.

Waterwet 7.14, 7:15

WATERWET. Nadeelcompensatie. Nalaten een actieve handeling te verrichten valt in beginsel niet onder het bereik van artikel 7.14 van de Waterwet.

In artikel 7.15 van de Waterwet is uitdrukkelijk geregeld dat ook schade door wateroverlast in aanmerking komt voor vergoeding op grond van artikel 7.14 van de Waterwet, echter alleen voor zover deze het gevolg is van een maatregel gericht op het vergroten van de afvoer- of bergingscapaciteit van watersystemen. Artikel 7.15 is geen zelfstandige grondslag voor schadevergoeding, maar een nadere uitwerking van artikel 7.14.

Besluit waarbij verweerder het verzoek om nadeelcompensatie (kennelijk) ongegrond heeft verklaard. [...]

9.1. Niet in geschil is dat onderhavig verzoek uitsluitend betrekking kan hebben op schade die wordt veroorzaakt door rechtmatig overheidshandelen, waaronder ook feitelijke handelingen vallen. In dit verband overweegt de rechtbank dat het feit dat een vordering uit hoofde van onrechtmatige daad door een civiele rechter is afgewezen, niet betekent dat de genoemde schadeoorzaak per definitie een rechtmatige handeling is. Verder kan uit de tekst en wetsgeschiedenis van artikel 7.14 van de Waterwet worden afgeleid dat sprake moet zijn van een actief overheidshandelen (vgl.

Kamerstukken II, 2006-2007, 30 818, nr. 3, p. 62 t/m 64 en Kamerstukken I, 2007-2008, 30 88, nr. C, p. 25). Nalaten een actieve handeling te verrichten valt daarmee in beginsel niet onder het bereik van artikel 7.14 van de Waterwet.

9.2. De rechtbank overweegt dat in artikel 7.15 van de Waterwet uitdrukkelijk is geregeld dat ook schade door wateroverlast in aanmerking komt voor vergoeding op grond van artikel 7.14 van de Waterwet, echter alleen voor zover deze het gevolg is van een maatregel gericht op het vergroten van de afvoer- of bergingscapaciteit van watersystemen. Artikel 7.15 is geen zelfstandige grondslag voor schadevergoeding, maar een nadere uitwerking van artikel 7.14 (Kamerstukken II, 2007-2008, 30 818, nr 6, p. 24). Deze nadere uitwerking impliceert naar het oordeel van de rechtbank dat schade

door wateroverlast die niet het gevolg is van een maatregel, al dan niet in de vorm van verlegging van een waterkering, gericht op het vergroten van de afvoer- of bergingscapaciteit, niet onder schade als bedoeld in artikel 7.14 wordt begrepen.

Een feitelijke handeling in het veld of zoals hier het niet verrichten van een feitelijke handeling in de vorm van het (verder) openzetten van een stuw, kan naar het oordeel van de rechtbank niet worden aangemerkt als een maatregel als bedoeld in artikel 7.15. Evenmin kan het niet of niet verder openzetten van een stuw als een actieve handeling van het Waterschap worden gekwalificeerd. Voorts is ter zitting gebleken dat dit 'nalaten' van verweerder niet is gebaseerd op een besluit of beleid van verweerder of op de afwijzing van een verzoek om hierover een besluit te nemen. Eiser heeft het weliswaar een algemene beleidskeuze genoemd dat het Waterschap niet de kern Horst onder water wil laten lopen en daarom ervoor kiest het water op de agrarische percelen te laten staan, maar de rechtbank is niet gebleken dat dit als zodanig concreet is neergelegd in een besluit of in beleid of het gevolg is van een daarop gebaseerde maatregel of uitvoering van werken die in dit geval tot een schadevergoedingsplicht van verweerder zou leiden op basis van artikel 7.14 van de Waterwet (los van het feit dat deze niet zijn opgevoerd als schadeoorzaak).

9.3. De rechtbank is gelet op het voorgaande van oordeel dat ook het feit dat het regenwater destijds langer dan een á anderhalve dag, te weten vijf dagen, op het veld van eiser heeft gestaan om, zoals eiser stelt, te voorkomen dat de kern van Horst onder water zou lopen, niet het gevolg is van actief handelen of van genomen maatregelen van of uitgevoerde werken of werkzaamheden door verweerder.

9.4. Ten overvloede overweegt de rechtbank dat verweerder kan worden gevolgd in zijn standpunt dat de wateroverlast en daarmee de ontstane schade niet veroorzaakt zijn door handelen (of nalaten) van het Waterschap, maar door de extreme regenval. Het openzetten van de stuw had, zo blijkt onder meer uit het door eiser zelf overgelegde deskundigenrapport, de schade op de percelen van eiser niet kunnen voorkomen, waardoor het oorzakelijk verband tussen de schade en de gestelde schadeoorzaak ontbreekt. Dat uit ervaringsgegevens van eiser blijkt dat het openzetten van de stuw op andere momenten wel heeft geholpen of geholpen lijkt te hebben, maakt het voorgaande niet anders nu daarmee het causaal verband niet is aangetoond en het weglopen van water afhankelijk kan zijn van zeer veel factoren en die factoren op de andere momenten anders geweest kunnen zijn.

10. Op grond van voorgaande overwegingen is de rechtbank van oordeel dat verweerder in het primaire besluit, zij het deels op andere gronden, terecht het verzoek om nadeelcompensatie heeft afgewezen omdat de schade niet voor vergoeding in aanmerking komt op grond van de artikelen 7.14 en 7.15 van de Waterwet. [...]

[ECLI:NL:RBLIM:2021:1466](#)

Overige jurisprudentie Waterwet:

- ABRS, 24-02-2021, 202002796/1/R1 ([ECLI:NL:RVS:2021:373](#));
- MK Rechtbank Gelderland, 19-02-2021, AWB 19/1733 ([ECLI:NL:RBGEL:2021:808](#));

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2021, 177

Rechtbank Den Haag, 15-02-2021 (publ. 01-03-2021),

staatssecretaris van Defensie, verweerder.

Regeling Ereschuld

Besluit aanvullende arbeidsongeschiktheids- en invaliditeitsvoorzieningen militairen (het Besluit)

AMBTENARENRECHT. Verweerder heeft de vuurwerkkramp niet hoeven aanmerken als een crisisbeheersingsoperatie in de zin van het Besluit aanvullende arbeidsongeschiktheids- en invaliditeitsvoorzieningen militairen. Dit laat overigens onverlet dat haar inzet rondom de vuurwerkkramp voor eiseres een bijzonder traumatische ervaring is geweest, waarvan zij en haar gezin, zoals zij stelt, tot op heden de gevolgen ervaren.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:951](https://ecli.nl/RBDHA:2021:951)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2021, 178

MK CRvB, 23-02-2021 (publ. 01-03-2021), 19/2187 ZW, 19/4245 ZW

Raad van bestuur van het Uvw.

ZW 45 lid 1 aanhef en onder j, 45 lid 7

ZIEKTEWET. BENADELINGSHANDELING. BEËINDIGING VAN DE DIENSTBETREKKING.

Appellante heeft op deugdelijke wijze verweer gevoerd tegen de beëindiging van haar dienstbetrekking. Van een feitelijke instemming met de beëindiging van haar dienstbetrekking waardoor appellante haar recht op loon zou hebben prijsgegeven, is dan ook geen sprake. Het onder de geschetste omstandigheden moeten voortzetten van de arbeidsovereenkomst omwille van het behouden van het recht op loon, kon dan ook niet van appellante worden gevergd. Dit betekent dat in dit bijzondere geval geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 45, zevende lid, van de ZW en dat door appellante geen benadelingshandeling is gepleegd. Voor het opleggen van een maatregel bestaat dan ook geen grond.

[ECLI:NL:CRVB:2021:392](https://ecli.nl/CRVB:2021:392)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2021, 179

MK CRvB, 01-03-2021, 17/1495 PW, 17/1496 PW, 18/2758 PW

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

PW 9 lid 1 aanhef en onder b, 18

Verordening maatregelen en handhaving Participatiewet, IOAW en IOAZ van de gemeente Rotterdam (Verordening) 11

PARTICIPATIEWET. REÏNTEGRATIE. VOORZIENING GERICHT OP ARBEIDSINSCHAKELING. MAATREGEL. Indien een gedraging is te kwalificeren als het niet nakomen van een niet-geharmoniseerde verplichting als bedoeld in de gemeentelijke verordening en tevens als het niet nakomen van een geharmoniseerde verplichting als bedoeld in artikel 18, vierde lid, van de PW, is de bijstandverlenende instantie – anders dan uit de uitspraak van 30 juli 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:2663](#) zou kunnen worden afgeleid – wel bevoegd maar niet gehouden om te kiezen voor een maatregel met toepassing van artikel 18, vierde lid, van de PW. Voor beide maatregelen bestaat immers een wettelijke grondslag. Het college was, gelet op dat standpunt, op grond van artikel 18, vierde lid, aanhef en onder h, van de PW gehouden om een maatregel op te leggen overeenkomstig het vijfde, zesde, zevende of achtste lid, van de PW.

[ECLI:NL:CRVB:2021:400](#)

De Raad heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

JnB 2021, 180

MK CRvB, 23-02-2021 (publ. 01-03-2021), 18/6292 PW

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

IVBPR 26

PW 9 lid 1 aanhef en onder b, 13 lid 2 aanhef en onder d

PARTICIPATIEWET. JONGEREN TOT 27 JAAR. VOORZIENING GERICHT OP ARBEIDSINSCHAKELING. Het bepaalde in artikel 13, tweede lid, aanhef en onder d, van de PW houdt geen ongeoorloofde leeftijdsdiscriminatie in en is niet in strijd met artikel 26 van het IVBPR.

4.3. Tussen partijen is niet in geschil dat appellante op grond van artikel 9, eerste lid, aanhef en onder b, van de PW verplicht was gebruik te maken van een door het college aangeboden voorziening, gericht op arbeidsinschakeling. Evenmin is in geschil dat op 18 en 19 december 2017 uit de houding en het gedrag van appellante ondubbelzinnig is gebleken dat zij die verplichting niet wilde nakomen.

4.4. De Raad is met de rechtbank van oordeel dat het bepaalde in artikel 13, tweede lid, aanhef en onder d, van de PW geen ongeoorloofde leeftijdsdiscriminatie inhoudt en niet in strijd is met artikel 26 van het IVBPR. Uit de door de rechtbank aangehaalde wetsgeschiedenis blijkt dat de reden om voor jongeren tot 27 jaar een apart bijstandsregime te laten gelden, voortkomt uit de dringende wens van het kabinet om de jeugdwerkloosheid terug te dringen en dat die reden is gebaseerd op het feit dat de positie van die jongeren op de arbeidsmarkt anders is dan die van oudere werkzoekenden. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat dit een redelijke en objectieve grond vormt voor het onderscheid tussen jongeren tot 27 jaar en oudere mensen. Hierbij komt dat de wetgever ter zake een ruime beoordelingsvrijheid toekomt.

4.5. De onder 3.1 vermelde beroepsgrond slaagt daarom niet. Voor zover deze beroepsgrond mede is gebaseerd op de stelling dat onduidelijk is waarom de grensleeftijd niet hoger of lager dan op 27 jaar is vastgesteld, slaagt deze beroepsgrond evenmin. Uit de door de rechtbank aangehaalde wetsgeschiedenis volgt dat daartoe is aangesloten bij de praktijk en het beleid. De keuze voor deze leeftijdsgrens valt binnen voormelde beoordelingsvrijheid.

[ECLI:NL:CRVB:2021:381](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2021, 181

MK ABRS, 03-03-2021, 201906447/1/A3

burgemeester van Tilburg.

Dienstenrichtlijn 9

Algemene plaatselijke verordening van Tilburg (APV) 53a

APV. DIENSTENRICHTLIJN. EXCEPTIEVE TOETS. Besluit om de autoverhuurbranche in Tilburg aan een vergunningsplicht te onderwerpen heeft de burgemeester onvoldoende onderbouwd waardoor de Afdeling niet kan beoordelen of dit besluit zich met de eisen van artikel 9 van de Dienstenrichtlijn verdraagt.

[...] 1. De raad van de gemeente Tilburg heeft op 19 december 2016 artikel 53a aan de APV toegevoegd. Dit artikel heeft als doel een onveilig, niet leefbaar en malafide ondernemersklimaat tegen te gaan. Daartoe geeft dit artikel de burgemeester de bevoegdheid om gebouwen en bedrijfsmatige activiteiten aan te wijzen waarvoor een vergunningplicht gaat gelden omdat in of rondom deze gebouwen of door de bedrijfsmatige activiteiten de leefbaarheid of de openbare orde en veiligheid in de gemeente onder druk staat.

Op 21 februari 2017 heeft de burgemeester besloten om op grond van artikel 53a van de APV de autoverhuurbranche in Tilburg aan te wijzen als vergunningplichtig. Dit aanwijzingsbesluit is op 2 juni 2017 in werking getreden. KAV is een landelijk opererend autoverhuurbedrijf en heeft sinds 20 jaar ook een vestiging in Tilburg. Omdat zij geen vergunning heeft aangevraagd zijn haar opvolgende lasten onder dwangsom opgelegd. KAV heeft de autoverhuuractiviteiten ten tijde hier van belang zonder vergunning voortgezet en de burgemeester is overgegaan tot invordering van verbeurde dwangsommen.

[...] 4.1. Indien niet in de verordening zelf is aangewezen waar of waarvoor een verbod of gebod geldt, maar is bepaald dat aanwijzing geschiedt bij nader besluit van het orgaan dat de verordening heeft vastgesteld of van een ander orgaan, is die aanwijzing een concretiserend besluit van algemene strekking. Het verbod of gebod dat in de verordening is neergelegd, is de normstelling. Begrenzings van de bedrijfsactiviteiten waarvoor de vergunningplicht gaat gelden in het aanwijzingsbesluit zijn geen normen of aanvullende normen en maken niet dat het aanwijzingsbesluit een algemeen verbindend voorschrift is. Er stond dus bezwaar en beroep open tegen het aanwijzingsbesluit. Vaststaat dat de burgemeester het aanwijzingsbesluit in strijd met artikel 3:45 van de Awb heeft bekendgemaakt, omdat bij de bekendmaking geen rechtsmiddelenclausule was opgenomen. Dit roept de vraag op of KAV in de positie moet worden gebracht alsnog rechtsmiddelen aan te wenden tegen het aanwijzingsbesluit. De Afdeling acht dat in dit geval niet zinvol en ziet - bij wijze van uitzondering - in dit geval aanleiding om het vermeende gebrek dat strijd met een hogere regeling inhoudt bij wijze van exceptieve toetsing te beoordelen in het kader van deze lopende hoger beroepsprocedure tegen de dwangsombesluiten. Exceptieve toetsing van het aanwijzingsbesluit binnen het thans aanhangige hoger beroep is in dit geval een effectieve(re) vorm van rechtsbescherming. Het betoog slaagt in zoverre.

[...] 5.2. Vaststaat dat de uitoefening van een autoverhuurbedrijf het verrichten van een dienst is in de zin van de Dienstenrichtlijn. Op een vergunningstelsel dat de uitoefening van dienstenactiviteiten reguleert heeft artikel 9 van de Dienstenrichtlijn betrekking. Dit betekent dat de burgemeester diende

te onderbouwen dat het aanwijzingsbesluit tot het onderwerpen van dienstverrichters als KAV aan een vergunningstelsel een gerechtvaardigde beperking van het vrij verrichten van diensten inhoudt, niet discriminatoir en doelmatig is en het nagestreefde doel niet door een minder beperkende maatregel kan worden bereikt. [...]

5.3. De Afdeling stelt vast dat de burgemeester zijn bevoegdheid van artikel 53a van de APV niet heeft aangewend om de leefbaarheid of de openbare orde en veiligheid rondom een gebouw te beschermen omdat die leefbaarheid of openbare orde en veiligheid in de nabije omgeving van het gebouw ten gevolge van een bepaalde activiteit onder druk staat. De burgemeester heeft zijn bevoegdheid tot het verbieden van bepaalde dienstenactiviteiten behoudens vergunning aangewend om een bijdrage te leveren aan het veiligheidsthema om ondermijnende criminaliteit in Zeeland-West-Brabant aan te pakken. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de burgemeester evenwel niet voldoende onderbouwd dat de aanwending van zijn bevoegdheid voldoet aan de op grond van artikel 9 van de Dienstenrichtlijn te stellen eisen. De literatuur en de rapporten waar in de motivering van het aanwijzingsbesluit naar wordt verwezen, zijn niet nader benoemd en de verwijzing naar de bestuurlijke rapportage biedt evenmin voldoende aanknopingspunten om te kunnen beoordelen of het aanwijzingsbesluit zich met artikel 9 van de Dienstenrichtlijn verdraagt.

[...] 5.5. Onder deze omstandigheden heeft de burgemeester de noodzaak om door middel van het aanwijzingsbesluit in te grijpen in een deel van de autoverhuurbranche niet voldoende onderbouwd. De verwijzing in het aanwijzingsbesluit naar de bestuurlijke rapportage is daartoe onvoldoende. Vanwege de gebrekkige motivering van het aanwijzingsbesluit kan de Afdeling niet beoordelen of dit besluit zich met de eisen van artikel 9 van de Dienstenrichtlijn verdraagt. Dit betekent dat het aanwijzingsbesluit in deze zaak buiten toepassing moet worden gelaten en dat de daarop berustende besluiten niet in stand kunnen blijven. De rechtbank heeft dit ten onrechte niet onderkend. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:461](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Burgemeester Tilburg mocht autoverhuurbedrijf geen dwangsommen opleggen") uitgebracht.

JnB 2021, 182

MK ABRs, 24-02-2021, 202000071/1/A3

burgemeester van Waddinxveen.

Dienstenrichtlijn 10

Algemene plaatselijke verordening Waddinxveen 2009 (APV) 2:27, 2:28

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet Bibob)

Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens

APV. DIENSTENRICHTLIJN. EXPLOITATIEVERGUNNING. SLECHT LEVENSGEDRAG. VOG. BIBOB-ADVIES. Afwijzing aanvraag exploitatievergunning lunchroom. In dit geval kon de burgemeester in redelijkheid het standpunt innemen dat, vanwege het ernstige vermoeden van valsheid in geschrifte en haar antecedenten, [appellant sub 2] in enig opzicht van slecht levensgedrag is. Dat [appellant sub 2] een VOG heeft ontvangen voor de exploitatie van de lunchroom, betekent niet dat zij niet in enig opzicht van slecht levensgedrag is. Geen strijd met artikel 10 van de Dienstenrichtlijn.

[Afwijzing] aanvraag van [appellant sub 2] [...] om verlening van een exploitatievergunning [...].

[...] 6.2. Het voorgaande betekent dat de burgemeester in redelijkheid het standpunt kon innemen dat, vanwege het ernstige vermoeden van valsheid in geschrifte en haar antecedenten, [appellant

sub 2] in enig opzicht van slecht levensgedrag is. [appellant sub 2] heeft niet aannemelijk gemaakt dat de burgemeester daarbij in het besluit van 28 augustus 2019 van onjuiste feiten is uitgegaan. Dat [appellant sub 2] een VOG heeft ontvangen voor de exploitatie van de lunchroom, betekent niet dat zij niet in enig opzicht van slecht levensgedrag is. De burgemeester heeft een zelfstandige bevoegdheid bij de afgifte van een exploitatievergunning. De burgemeester hoeft, zoals volgt uit hetgeen hiervoor onder verwijzing naar de uitspraak van 10 april 2019 [Red:

[ECLI:NL:RVS:2019:1099](#)] is overwogen, zich niet te beperken tot dezelfde feiten en omstandigheden als de feiten en omstandigheden die bij de beoordeling of een VOG kan worden afgegeven worden betrokken. Bij de vraag of een VOG al dan niet wordt verleend op grond van de Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens vindt immers een andere beoordeling plaats dan in het kader van de APV. Bovendien wordt bij de afgifte van een VOG over een beperkte termijn teruggekeken in de Justitiële Documentatie. In het geval van [appellant sub 2] betrof die termijn vier jaar. De burgemeester heeft toegelicht dat hij voor de beoordeling van het levensgedrag over een langere periode dan vier jaar terugkijkt, waardoor hij meer antecedenten kan betrekken in zijn besluitvorming. Daarnaast is van belang dat de vermoedelijke valsheid in geschrifte niet in de Justitiële Documentatie is vermeld. Gelet hierop kan de omstandigheid dat aan [appellant sub 2] een VOG is afgegeven, niet afdoen aan de in het Bibob-advies opgenomen strafbare feiten (vergelijk de hiervoor genoemde uitspraak van de Afdeling van 6 februari 2019 [Red: [ECLI:NL:RVS:2019:350](#)]. Het gegeven dat omwonenden en klanten geen negatieve ervaringen met de lunchroom hebben, betekent evenmin dat de burgemeester zich niet in redelijkheid op het standpunt kon stellen dat [appellant sub 2] in enig opzicht van slecht levensgedrag is. Uit de verklaringen blijkt enkel dat zij geen negatieve ervaringen met de lunchroom hebben, maar daaruit blijkt niet dat [appellant sub 2] van onbesproken gedrag is. Zij hebben immers niet de informatie die de burgemeester wel heeft. De rechtbank is ten onrechte tot een andere conclusie gekomen. [...]

[...] 10.3. Uit overweging 6.1 blijkt dat het Bibob-vragenformulier duidelijk is. Het staat vast dat [appellant sub 2] dat vragenformulier onjuist heeft ingevuld en haar strafrechtelijk verleden heeft verzwegen, terwijl zij verklaard heeft het formulier naar waarheid te hebben ingevuld. Uit het Bibob-advies is vervolgens gebleken dat zij een voorwaardelijk sepot opgelegd heeft gekregen omdat zij verdachte was van een bedreiging met een hakbijl en een geldboete heeft moeten betalen wegens schuldheling. In haar bezwaarschrift van 7 april 2019 heeft zij nogmaals ontkend dat zij een strafrechtelijk verleden heeft. Daarmee staat in ieder geval vast dat [appellant sub 2] structureel een onjuist beeld heeft gegeven van haar strafrechtelijke verleden en verkeerde feiten heeft ingebracht in de procedure om een exploitatievergunning te verkrijgen. Daarnaast is bedreiging met een hakbijl een ernstig feit. Naar het oordeel van de Afdeling is het daarmee evident dat niet is voldaan aan het vereiste dat [appellant sub 2] niet in enig opzicht van slecht levensgedrag is. Daarom bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat de burgemeester bij de toepassing van het vereiste dat de leidinggevende niet in enig opzicht van slecht levensgedrag mag zijn in strijd heeft gehandeld met artikel 10 van de Dienstenrichtlijn. De burgemeester heeft dan ook terecht op grond van artikel 2:28, vijfde lid, aanhef en onder b, van de APV geweigerd [appellant sub 2] een exploitatievergunning te verlenen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:392](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Arbeidsomstandighedenwet

JnB2021, 183

MK ABRS, 24-02-2021, 201905830/1/A3

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Arbeidsomstandighedenwet (Arbowet) 1, 9, 33, 34

Beleidsregel Boeteoplegging Arbeidsomstandighedenwetgeving 1

ARBEIDSOMSTANDIGHEDENWET. BOETE. Arbeidsongeval en ziekenhuisopname. Nu

[appellant sub 2] geen melding van het arbeidsongeval heeft gemaakt, heeft zij artikel 9, eerste lid, van de Arbowet overtreden. [appellant sub 2] heeft zich na de ziekmelding van het slachtoffer op geen enkele wijze van zijn toestand op de hoogte gesteld, ook niet bij het uitzendbureau. Derhalve bestaat geen aanleiding voor matiging van de boete op grond van verminderde verwijtbaarheid.

[...] de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid [heeft] aan [appellant sub 2] een bestuurlijke boete opgelegd van € 4.500,00.

[...] 5.1. [...] Voor de vaststelling dat [appellant sub 2] artikel 9, eerste lid, van de Arbowet heeft overtreden, is voldoende dat het slachtoffer als gevolg van het arbeidsongeval in het ziekenhuis is opgenomen en dat [appellant sub 2] hier geen melding van heeft gemaakt. [...] Dat direct na het plaatsvinden van het ongeval niet voorzienbaar was dat er complicaties zouden optreden en een ziekenhuisopname zou volgen en dat er op het moment van die opname al enige tijd geen arbeidsverhouding tussen het slachtoffer en [appellant sub 2] meer was, laat onverlet dat [appellant sub 2] melding moest maken van het ongeval dat zich tijdens haar werkgeverschap heeft voorgedaan op het moment dat het slachtoffer in verband daarmee in het ziekenhuis werd opgenomen. Artikel 9, eerste lid, van de Arbowet, gelezen in samenhang met artikel 1, eerste lid, aanhef en onder a, sub 2°, en derde lid, aanhef en onder i, van deze wet, verplicht daartoe.

De staatssecretaris heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat ook bij een arbeidsongeval waarbij een ziekenhuisopname pas later plaatsvindt, onderzocht moet kunnen worden hoe het ongeval heeft kunnen plaatsvinden en of de werkgever daarbij nalatig is geweest. Dit volgt ook uit de memorie van toelichting bij de Wijziging van de Arbeidsomstandighedenwet 1998 en enige andere wetten in verband met het vergroten van de verantwoordelijkheid van werkgevers en werknemers voor het arbeidsomstandighedenbeleid (Kamerstukken II 2005/06, 30 552, nr. 3, blz. 14). [...]

Nu [appellant sub 2] geen melding van het arbeidsongeval heeft gemaakt, heeft zij artikel 9, eerste lid, van de Arbowet overtreden.

[...] 7.2. [...] [appellant sub 2] heeft zich na de ziekmelding van het slachtoffer op geen enkele wijze van zijn toestand op de hoogte gesteld, ook niet bij het uitzendbureau. Derhalve bestaat geen aanleiding voor matiging van de boete op grond van verminderde verwijtbaarheid. Gelet op het vorenstaande, bestrijdt de staatssecretaris terecht het oordeel van de rechtbank dat de boete ten onrechte aan [appellant sub 2] is opgelegd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:380](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB2021, 184

MK ABRS, 03-03-2021, 202002066/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Venlo.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 15 lid 3

AVG. De verplichting een 'kopie van de persoonsgegevens' te verstrekken op grond van artikel 15, derde lid, van de AVG, betekent niet dat een bestuursorgaan verplicht is een kopie te verstrekken van de documenten waarin die persoonsgegevens voorkomen. Een bestuursorgaan mag dat doen, maar het mag ook voor een andere vorm kiezen waarin de kopie van de persoonsgegevens wordt verstrekt, mits met de gekozen wijze van verstrekking maar aan het doel van artikel 15, derde lid, van de AVG wordt voldaan.

Besluit waarbij het college het verzoek van [appellant] om openbaarmaking van documenten op grond van de Wet openbaarheid van bestuur, heeft toegewezen en documenten openbaar gemaakt. In datzelfde besluit heeft het college op artikel 15 van de Algemene verordening gegevensbescherming ((EU) 2016/679, hierna: AVG) gebaseerde verzoeken van [appellant] afgewezen. [...]

6. [appellant] betoogt dat de uitleg die de rechtbank aan artikel 15 van de AVG heeft gegeven onjuist is. [...]

6.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 28 oktober 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2559](#)) blijkt uit de toelichting op de AVG en uit andere begeleidende EU stukken bij de totstandkoming van de AVG, niet wat onder 'kopie van persoonsgegevens' moet worden verstaan. Artikel 15 van de AVG behoort tot hoofdstuk III van de AVG, genaamd "De rechten van de betrokkene". In punt 11 van de considerans staat dat een doeltreffende bescherming van persoonsgegevens in de gehele Unie de versterking van de rechten van betrokkenen vereist. Binnen die rechten van betrokkenen moet volgens punt 63 van de considerans de betrokkene het recht hebben om de persoonsgegevens die over hem zijn verzameld in te zien, en dat recht eenvoudig en met redelijke tussenpozen kunnen uitoefenen. Het doel van artikel 15 van de AVG is dat betrokkene zich van de verwerking op de hoogte kan stellen en de rechtmatigheid daarvan kan controleren, aldus de Afdeling.

6.3. Artikel 15, derde lid, van de AVG heeft niet tot doel de toegang tot bestuurlijke documenten te verzekeren. Voor dit oordeel vindt de Afdeling steun in punt 46 van het arrest van het Hof van Justitie van 17 juli 2014, Y.S., [ECLI:EU:C:2014:2081](#). Dit arrest gaat weliswaar over het inzage-recht in artikel 12 van de Privacyrichtlijn (95/46/EG), welke richtlijn is vervangen door de AVG, maar het doel van de Privacyrichtlijn komt, zoals ook de rechtbank terecht heeft overwogen, overeen met het doel van de AVG, namelijk de bescherming van het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van de aanvrager te waarborgen met betrekking tot de verwerking van hem betreffende gegevens. Voor de toegang tot documenten over bestuurlijke aangelegenheden kan [appellant] een Wob-verzoek indienen, wat hij ook heeft gedaan.

De verplichting een 'kopie van de persoonsgegevens' te verstrekken op grond van artikel 15, derde lid, van de AVG, betekent dus niet dat een bestuursorgaan verplicht is een kopie te verstrekken van de documenten waarin die persoonsgegevens voorkomen. Een bestuursorgaan mag dat doen, maar het mag ook voor een andere vorm kiezen waarin de kopie van de persoonsgegevens wordt verstrekt, mits met de gekozen wijze van verstrekking maar aan het doel van artikel 15, derde lid, van de AVG wordt voldaan.

6.4. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het college met het verstrekken van de verwerkte persoonsgegevens van [appellant] en de daarop gegeven toelichting, heeft voldaan aan het doel van artikel 15, derde lid, van de AVG, nu [appellant] daarmee op de hoogte is gesteld van de verwerkingen en in staat is gesteld om de juistheid van de ten aanzien van hem verwerkte

persoonsgegevens alsmede de rechtmatigheid van die verwerkingen te controleren. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het college daarom in dit geval niet was gehouden een afschrift van de onderliggende documenten te geven en ook niet om in al die documenten inzage te geven of een overzicht van alle documenten te geven. [...]

Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:452](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2021, 185

Mondelinge uitspraak Rechtbank Rotterdam, 27-01-2021 (publ. 25-02-2021) ROT 20/3623

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 3, lid 2 onder e, 26

Verzamelbesluit Toeslagen

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Terugvordering zorgtoeslag. Toeslagpartnerschap. In dit geval staat het terugvorderen met terugwerkende kracht over de periode van 1 januari 2019 tot en met 8 november 2019, gelet op de bijzondere feitelijke wijziging van het partnerschap in haar situatie per 8 november 2019 niet in proportionele verhouding tot de gevolgen voor eiseres.

[...] De rechtbank is van oordeel dat op 8 november 2019, op grond van artikel 3, tweede lid, onder e, van de Awir, toeslagpartnerschap is ontstaan. [...]

[...] Verweerder heeft met de motivering in het verweerschrift alsnog met toepassing van het Verzamelbesluit Toeslagen, laatstelijk aangepast per 15 januari 2021, de belangen van eiseres afgewogen. De rechtbank volgt verweerder niet in het standpunt dat van bijzondere omstandigheden in dit geval geen sprake is. Ten aanzien hiervan overweegt de rechtbank dat eiseres heeft aangevoerd dat de terugvordering het gevolg is van de omstandigheid dat haar dochter zich uitgeschreven heeft op haar woonadres op 8 november 2019. Eiseres kon in januari 2019 niet voorzien dat haar dochter in november 2019 de woning zou verlaten en haar andere dochter op dat moment alsnog als toeslagpartner wordt aangemerkt. Dat het hieruit volgende toeslagpartnerschap met terugwerkende kracht over het gehele jaar wordt toegepast en van haar wordt teruggevorderd, heeft volgens eiseres onevenredige en disproportionele gevolgen voor haar. Eiseres acht dit in strijd met artikel 3:4 Awb.

De rechtbank is van oordeel dat geen gevolg is gegeven aan overweging van in de uitspraak van de Afdeling van 23 oktober 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3536](#), waarbij is overwogen dat onder bijzondere omstandigheden van terugvordering kan afgezien of het terug te vorderen bedrag kan worden gematigd, ook als die omstandigheden al bij de vaststelling van de kinderopvangtoeslag aan de orde konden komen. Op grond van artikel art. 3:4, tweede lid, van de Awb mogen de nadelige gevolgen van dat besluit voor een belanghebbende namelijk niet onevenredig zijn in verhouding tot de met dat besluit te dienen doelen. De rechtbank is van oordeel het gevolg van deze nieuwe uitleg van artikel 26 van de Awir is dat de Belastingdienst/Toeslagen bij de terugvordering van toeslagen meer mogelijkheden krijgt om in individuele gevallen maatwerk te leveren waarbij kennelijk het Verzamelbesluit Toeslagen ten onrechte beperkend werkt.

De rechtbank is van oordeel dat het terugvorderen in dit geval met terugwerkende kracht over de periode van 1 januari 2019 tot en met 8 november 2019, gelet op de bijzondere feitelijke wijziging van het partnerschap in haar situatie per 8 november 2019 niet in proportionele verhouding staat tot de gevolgen voor eiseres. Eiseres en haar twee dochters hebben immers een gezamenlijk inkomen dat daalt door het vertrek van één van de dochters van eiseres. Juist in die situatie is het wrang dat dan ook met terugwerkende kracht van eiseres wordt teruggevorderd. [...]

[ECLI:NL:RBROT:2021:1503](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2021, 186

MK ABRS, 24-02-2021, 202002187/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Huisvestingswet 21 aanhef en onder a

HUISVESTING. BOETE. Het college heeft [appellant A] en [appellant B] als functioneel overtreders met één gezamenlijk vermogen aangemerkt en daarom één boete aan hen gezamenlijk opgelegd. Nu aan [appellant A] en [appellant B] tezamen één boete is opgelegd, geeft de uitspraak van de Afdeling van 28 oktober 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2521](#), geen aanleiding de boete te matigen.

[...] Bij afzonderlijke besluiten [...] heeft het college aan [appellant A] en [appellant B] gezamenlijk een bestuurlijke boete van € 20.500,00 en een last onder dwangsom opgelegd.

[...] 4.2. [...] Ter zitting bij de Afdeling heeft de gemachtigde van [appellant A] en [appellant B] onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 28 oktober 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2521](#), aangevoerd dat de boete moet worden gehalveerd, omdat deze mede aan de huurder had moeten worden opgelegd, maar dat niet is gebeurd. In genoemde uitspraak heeft de Afdeling overwogen dat het college ontoereikend heeft gemotiveerd waarom het in de uitvoeringspraktijk gemaakte onderscheid gerechtvaardigd is tussen enerzijds personen die gezamenlijk eigenaar zijn van een pand en die individueel als functioneel overtreder worden aangemerkt en individueel worden beboet, en anderzijds een rechtspersoon of een vennootschap onder firma waarin meer eigenaren zijn samengebracht en eigenaren die, al dan niet gehuwd, samenwonende partners zijn, aan wie één boete per overtreding wordt opgelegd. Het college heeft [appellant A] en [appellant B] als functioneel overtreders met één gezamenlijk vermogen aangemerkt en daarom één boete aan hen gezamenlijk opgelegd. Nu aan [appellant A] en [appellant B] tezamen één boete is opgelegd, geeft de uitspraak van de Afdeling geen aanleiding de boete te matigen. Dat, zoals hun gemachtigde heeft aangevoerd, aan de huurder geen boete is opgelegd, laat onverlet dat het college bevoegd was aan [appellant A] en [appellant B] de boete op te leggen. Ook overigens is niet gebleken van bijzondere omstandigheden die aanleiding geven de boete te matigen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:363](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Tijdelijke Tegemoetkomingsregeling KO

JnB 2021, 187

Rechtbank Amsterdam, 23-12-2020 (publ. 18-02-2021), AMS 20/4710

minister van Financiën, verweerder.

Besluit van 6 mei 2020, houdende de vaststelling van een tijdelijke algemene maatregel van bestuur regelende een tegemoetkoming voor de eigen bijdrage van de ouder in de kosten voor kinderopvang in verband met Covid-19 (Tijdelijke tegemoetkomingsregeling KO) 5, 8

TIJDELIJKE TEGEMOETKOMINGSREGELING KO. EXCEPTIEVE TOETSING. Uit de aangehaalde passages van de nota van toelichting bij de Tijdelijke tegemoetkomingsregeling KO blijkt dat de wetgever aandacht heeft gehad voor eventuele nadelige gevolgen van de snelheid waarmee de regeling tot stand is gebracht, voor de gevolgen van een eenvoudige en dus snelle uitvoering en voor de keuze van de peildatum van 6 april 2020. De wetgever heeft bewust afgezien van een voorschotregeling op basis van op 6 april 2020 bekende en verwerkte gegevens en een latere definitieve vaststelling op basis van nadien bekend geworden en mogelijk afwijkende gegevens. Ongegrond beroep.

[ECLI:NL:RBAMS:2020:6980](https://eclis.nl/RBAMS:2020:6980)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2021, 188

MK ABRs, 24-02-2021, 202000767/1/A3

Stichting Autoriteit Financiële Markten (de AFM).

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1a

Besluit bestuursorganen WNO en Wob (BbWW) 1 aanhef en onder c

Wet op het financieel toezicht (Wft) 1:25 4:20 4:23 4:24 4:90

WOB. WFT. De totstandkoming en uitvoering van het Uniform Herstelkader en de contacten met de Derivatencommissie kunnen worden aangemerkt als werkzaamheden die voortvloeien uit dan wel verband houden met de taken en bevoegdheden van de AFM ingevolge de Wft. De Wob is gelet op artikel 1a, eerste lid, onder d, van de Wob, in samenhang gelezen met artikel 1 van het BbWW niet op de AFM van toepassing.

[...] Bij besluit van 20 december 2018 heeft de AFM het verzoek van [appellante] op grond van de Wet openbaarheid van bestuur (hierna: Wob) afgewezen.

[...] 6.1. De wetgever heeft ervoor gekozen om de werkzaamheden van de AFM die voortvloeien uit dan wel verband houden met haar taken en bevoegdheden ingevolge de Wft uit te zonderen van de toepassing van de Wob. De Afdeling ziet zich voor de vraag gesteld of de totstandkoming en uitvoering van het Uniform Herstelkader en de contacten met de Derivatencommissie kunnen worden aangemerkt als werkzaamheden die voortvloeien uit dan wel verband houden met de taken en bevoegdheden van de AFM ingevolge de Wft.

Op grond van artikel 1:25, tweede lid, van de Wft heeft de AFM, op de grondslag van deze wet, tot taak het gedragtoezicht op financiële markten uit te oefenen en te beslissen omtrent de toelating van financiële ondernemingen tot die markten. Zoals kan worden afgeleid uit de totstandkomingsgeschiedenis bij de Wft (Kamerstukken II, 2003-2004, 29 708, nr. 3, blz. 6), zijn in de bijzondere delen van de Wft de toezichttaken opgenomen. De gedragsregels -en daarmee het gedragtoezicht - zijn gericht op het externe gedrag van ondernemingen en zijn te vinden in het derde (thans: het vierde) deel. De uitoefening van bevoegdheden door de AFM is via artikel 1:8

(thans: artikel 1:25) gekoppeld aan het desbetreffende bijzondere deel, zo volgt uit de Memorie van Toelichting.

Naar het oordeel van de Afdeling kunnen de toezichttaken van de AFM - voor zover in dit geval van belang - worden afgeleid uit deel 4 van de Wft waarin de normen voor financiële ondernemingen zijn opgenomen. Zo wijst de AFM terecht op bijvoorbeeld artikel 4:20 van de Wft waarin de plicht voor een beleggingsonderneming of financiële dienstverlener tot het verstrekken van precontractuele informatie is opgenomen. Verder zijn in de artikelen 4:23 en 4:24 verplichtingen opgenomen, onder meer dat een financiële onderneming informatie inwint over de financiële positie, kennis, ervaring, doelstellingen en risicobereidheid van de consument of cliënt en beoordeelt of een dienst of product passend is voor een consument of cliënt (de zogenoemde 'know your customer'-verplichtingen). Ook wijst de AFM terecht op artikel 4:90 waarin voor beleggingsondernemingen een zorgvuldigheidsverplichting is opgenomen. Tussen partijen is niet in geschil dat verschillende banken bij het adviseren over en het aangaan van rentederivaten de belangen van - in ieder geval - MKB-klienten onvoldoende in acht hebben genomen, zodat er een taak was voor de AFM om toezicht uit te oefenen op het gedrag van financiële ondernemingen. Naar het oordeel van de Afdeling is de rechtbank, gelet op het vorenstaande, terecht tot het oordeel gekomen dat de totstandkoming en uitvoering van het Uniform Herstelkader en de contacten met de Derivatencommissie kunnen worden aangemerkt als werkzaamheden die voortvloeien uit dan wel verband houden met de taken en bevoegdheden van de AFM ingevolge de Wft. Wat er verder ook zij van de op de AFM rustende beginselplicht tot handhaving vanwege overtreding van de genoemde artikelen 4:20, 4:23, 4:24 en 4:90 van de Wft, dat neemt niet weg dat de AFM er gelet op haar toezichttaak voor heeft gekozen de minister te adviseren de Derivatencommissie aan te stellen om herhaling in de toekomst te voorkomen en de interpretatieruimte van banken van de normen in de Wft in het vervolg te minimaliseren. De Derivatencommissie heeft vervolgens het Uniform Herstelkader vastgesteld. Anders dan [appellante] stelt, heeft het Uniform Herstelkader niet uitsluitend betrekking op het aanbieden van een coulancevergoeding, maar ook zouden banken de rentederivaten op technische punten herstellen. Hiermee wordt dus niet alleen de opgelopen schade gecompenseerd, maar wordt ook toekomstige schade voorkomen.

6.2. Nu hiervoor is geoordeeld dat de informatie waarom in het verzoek is gevraagd, betrekking heeft op werkzaamheden die voortvloeien uit dan wel verband houden met de taken en bevoegdheden van de AFM ingevolge de Wft, is de Wob gelet op artikel 1a, eerste lid, onder d, van de Wob, in samenhang gelezen met artikel 1 van het BbWW niet op de AFM van toepassing. [appellante] betoogt op zichzelf terecht dat artikel 1 van het BbWW beperkt moet worden uitgelegd, omdat het een uitzondering vormt op de Wob. Dat neemt echter niet weg dat - zoals de AFM in haar schriftelijke uiteenzetting terecht stelt - door de zinsnede "werkzaamheden die voortvloeien uit dan wel verband houden met" aan de uitzondering een ruimere reikwijdte toekomt dan [appellante] kennelijk meent. Ondersteuning voor dit oordeel leest de Afdeling in de Nota van Toelichting bij het Aanwijzingsbesluit bestuursorganen Wob en WNO, de voorganger van het BbWW, waarin staat: "Met betrekking tot het toezicht dat door genoemde toezichthouders wordt uitgeoefend geldt dat hierbij zonder uitzondering gegevens aan de orde zijn die door de toezichthouders niet naar buiten behoren te worden gebracht." [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:391](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2021, 189

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 03-02-2021 (publ. 26-02-2021), AWB 20/4410 en AWB 20/4411

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 9 lid 1

VWEU 20

REGULIER. Chavez-Vilchez. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd waarom geen sprake zou zijn van meer dan marginale zorg- en opvoedingstaken door stiefmoeder.

7. De rechtbank is van oordeel dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom geen sprake zou zijn van meer dan marginale zorg- en opvoedingstaken. De rechtbank acht daartoe met name de schriftelijke verklaring van de voormalig pleegouders van 27 augustus 2020 en de mondelinge toelichting van de voormalig pleegmoeder ter zitting doorslaggevend. Daarin komt het beeld naar voren dat eiseres sinds enkele jaren deel uitmaakt van het gezin van [stiefzoon] en dat zij binnen het gezin zorg- en opvoedingstaken verricht. De pleegmoeder [vroegere pleegouder 1] schetst in haar verklaring een beeld van de band tussen [stiefzoon] en eiseres. Zo licht zij toe dat eiseres [stiefzoon] verzorgt, dat zij bijvoorbeeld zijn verjaardagsfeest organiseert en het gezin goede omgangsvormen bijbrengt. Daarnaast helpt eiseres [stiefzoon] met zijn huiswerk, maakt zij hem wakker en zorgt zij dat [stiefzoon] naar school gaat nadat hij heeft ontbeten. Ook is het thuis opgeknapt, schoon en gezellig.

8. Verweerder heeft de inhoud van deze verklaring van de voormalig pleegouders onvoldoende meegewogen in de beoordeling. Deze verklaring kan niet als niet of onvoldoende objectief ter zijde worden geschoven. De pleegouders beschrijven wat zij bij eiseres, vader en [stiefzoon] als gezin hebben waargenomen. Er zijn geen aanknopingspunten dat deze waarnemingen niet juist zijn. De pleegouders hebben er ook helemaal geen belang bij om een verkeerde voorstelling van zaken te geven en daarom kan deze verklaring worden aangemerkt als voldoende objectief. De verklaring wordt bovendien ondersteund door foto's van eiseres en [stiefzoon]. Of sprake is van meer dan marginale opvoed- en zorgtaken dient nog te worden beoordeeld aan de hand van de verklaring van de pleegouders tezamen met de verklaringen van de school van [stiefzoon], van [stiefzoon] zelf en zijn vader. Voor de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie tussen eiseres en [stiefzoon] is ook de emotionele ontwikkeling van [stiefzoon] van belang. Eiseres heeft daarom terecht aangevoerd dat verweerder onvoldoende bij zijn beoordeling heeft betrokken dat [stiefzoon] een moeilijke jeugd heeft gehad, omdat zijn moeder het gezin heeft verlaten waardoor hij een deel van zijn leven in een pleeggezin is opgegroeid. De verklaring van [vroegere pleegouder 1], waarin zij uitgebreid beschrijft onder welke omstandigheden [stiefzoon] is opgegroeid, bevestigt dat beeld. De moeilijke jeugd van [stiefzoon] kan van invloed zijn op de mate van zijn affectieve relatie met eiseres en het risico dat voor het evenwicht van [stiefzoon] zou ontstaan indien hij van eiseres zou worden gescheiden. Op grond van het arrest Chavez-Vilchez had verweerder dit bij zijn beoordeling moeten betrekken.

9. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiseres gelet op het voorgaande voldaan aan de in het arrest Chavez-Vilchez bedoelde stelplicht. Nu verweerder daaraan voorbij is gegaan en onvoldoende gewicht heeft toegekend aan de overgelegde stukken, is het bestreden besluit niet deugdelijk en onvoldoende gemotiveerd. Als verweerder geen aanleiding ziet om op basis van de gegevens die nu beschikbaar zijn een verblijfsrecht aan eiseres toe te kennen, moet verweerder dit nader motiveren

en/of nader onderzoek verrichten, waarbij hij het hogere belang van het kind en alle relevante omstandigheden moet betrekken.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:1385](#)

JnB 2021, 190

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 10-02-2021 (publ. 01-03-2021), AWB 20/1885
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

REGULIER. 8 EVRM. Verweerder heeft in het geval van eiseres bij de toets aan het criterium van een meer dan normale afhankelijkheidsrelatie de gestelde en niet betwiste bijkomende elementen van afhankelijkheid onvoldoende in onderlinge samenhang gewogen.

9. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in het geval van eiseres bij de toets aan het criterium van een meer dan normale afhankelijkheidsrelatie de gestelde en niet betwiste bijkomende elementen van afhankelijkheid onvoldoende in onderlinge samenhang heeft gewogen.

10. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder onvoldoende beoordeeld of alle hiervoor genoemde en niet bestreden omstandigheden, in onderlinge samenhang bezien, maken dat sprake is van daadwerkelijke hechte persoonlijke banden die een meer dan normale afhankelijkheidsrelatie opleveren. De rechtbank is van oordeel dat verweerder te veel gewicht heeft toegekend aan de omstandigheid dat eiseres zich sinds het vertrek van referent noodgedwongen heeft kunnen handhaven in Syrië. De rechtbank stelt vast dat verweerder in dat verband het tijdsverloop sinds het vertrek van referent en zijn gezin uit Syrië uitsluitend in het nadeel van eiseres heeft meegewogen. De rechtbank acht het evenwel voorstelbaar dat, met het verstrijken van jaren, in combinatie met een verergerende medische problematiek en de lastige leefomstandigheden van eiseres in Syrië, de afhankelijkheid juist toeneemt. Niet uitgesloten kan worden dat er wellicht in 2012 nog geen sprake was van een meer dan normale afhankelijkheidsrelatie tussen eiseres en referent, maar dat die er inmiddels wel is, door de hogere leeftijd van eiseres in combinatie met een toegenomen zorgbehoefte en het feit dat nu al vele jaren geen van haar kinderen in Syrië verblijft. Verweerder heeft bovendien onvoldoende rekening gehouden met de huidige algemene (veiligheids)situatie in Syrië (Damascus) en wat die betekent voor de vraag hoe reëel het is om ervan uit te gaan dat (verdere) familieleden of kennissen steeds hulp kunnen blijven bieden.

Conclusie en slotoverwegingen

11. De rechtbank is daarom van oordeel dat verweerder zich onvoldoende gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat er tussen eiseres en referent geen sprake is van gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:1769](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2021, 191

MK ABRS, 25-02-2021, 202004521/1/V1
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Nareis. Faciliteren aanvullend onderzoek. De staatssecretaris draagt terecht de klacht voor dat hij in dit geval niet gehouden is tot het faciliteren van onderzoek op de door de rechtbank opgedragen wijze.

1. De Eritrese vreemdelingen, geboren op [geboortedatum] 2010 en [geboortedatum] 2012, willen in Nederland verblijven bij hun gestelde biologische zus, referent. [...]
2. De rechtbank heeft overwogen dat de staatssecretaris door alleen DNA-onderzoek aan te bieden op de Nederlandse ambassade in Ethiopië niet op passende wijze is tegemoetgekomen aan de belangen van de vreemdelingen en in zijn motivering onvoldoende is ingegaan op hun specifieke omstandigheden. Volgens de rechtbank heeft de staatssecretaris ten onrechte geen of onvoldoende rekening gehouden met de praktische problemen voor het regelen van een begeleide uitreis van jonge kinderen uit Eritrea. Zij heeft de staatssecretaris opgedragen om de vreemdelingen DNA-onderzoek aan te bieden in Eritrea door samenwerking met een daar gevestigde vertegenwoordiging van een andere EU-lidstaat.
3. De staatssecretaris klaagt in zijn enige grief over deze overwegingen van de rechtbank.
  - 3.1 De Afdeling heeft de in de grief aangevoerde rechtsvraag over de juridische grondslag van de door de rechtbank opgedragen wijze van aanvullend onderzoek beantwoord in de uitspraak van 24 december 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:3117](#), onder 4.1 en 4.2. Uit deze uitspraak volgt dat de grief in zoverre faalt, omdat op voorhand niet valt uit te sluiten dat de staatssecretaris onder omstandigheden gehouden is aanvullend onderzoek te faciliteren door samenwerking met een andere EU-lidstaat of door ten minste een onderzoek naar die mogelijkheid.
  - 3.2 Desondanks draagt de staatssecretaris terecht de klacht voor dat hij in dit geval niet gehouden is tot het faciliteren van onderzoek op de door de rechtbank opgedragen wijze. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, heeft hij deugdelijk gemotiveerd waarom de specifieke omstandigheden daarvoor geen aanleiding geven. Uit de beoordeling van de staatssecretaris blijkt niet dat hij onevenredige eisen heeft gesteld aan de vreemdelingen door hun DNA-onderzoek aan te bieden op de Nederlandse ambassade in Ethiopië. De staatssecretaris betoogt terecht dat voor zover de vreemdelingen hebben aangevoerd dat de uitreis uit Eritrea voor hen te gevaarlijk is, de situatie van de vreemdelingen niet verschilt van andere nareiszaken waarbij minderjarige Eritrese vreemdelingen een aanvraag indienen. Voor zover de vreemdelingen hebben gesteld dat de staatssecretaris hun niet voldoende tijd heeft gegund om Eritrea uit te reizen, wijst hij er terecht op dat de vreemdelingen niet hebben toegelicht binnen welke termijn zij verwachten Eritrea uit te kunnen reizen. Uit wat de vreemdelingen hebben aangevoerd blijkt immers niet binnen welke tijdsperiode of onder welke omstandigheden, bijvoorbeeld met een reisbegeleider, zij wèl denken te kunnen uitreizen. Daarnaast betoogt hij in dit verband terecht dat de uitreis van de vreemdelingen bovendien ook noodzakelijk zal zijn om gebruik te maken van een eventueel toegekend verblijfsrecht in Nederland. Verder heeft hij deugdelijk gemotiveerd dat de vreemdelingen niet in schrijnende omstandigheden verkeren, omdat zij bij hun tante verblijven. De Afdeling wijst ter vergelijking op haar uitspraak van 16 september 2017, [ECLI:NL:RVS:2019:3147](#), onder 7.1, vierde alinea. Tot slot neemt de Afdeling in aanmerking dat de staatssecretaris in overeenstemming met zijn vaste gedragslijn in nareiszaken in het besluit van 28 januari 2020 de door de vreemdeling overgelegde doopaktes in zijn beoordeling heeft betrokken en de aanvragen dus niet alleen afgewezen wegens het ontbreken van onofficiële documenten.

[ECLI:NL:RVS:2021:404](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schengen

JnB 2021, 192

HvJEU (Vierde kamer), 04-03-2021, C-193/19

A tegen Zweden.

SUO 25 lid 1

Schengengrenscore 1, 6

SCHENGENUITVOERINGSOVEREENKOMST. Weigering om een verblijfstitel met het oog op gezinshereniging te verlengen omdat de identiteit van de aanvrager niet ondubbelzinnig is aangetoond

Het Hof (Vierde kamer) verklaart voor recht:

Artikel 25, lid 1, van de [Schengenuitvoeringsovereenkomst], moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet verzet tegen een regeling van een lidstaat op grond waarvan een verblijfstitel met het oog op gezinshereniging kan worden afgegeven, verlengd of vernieuwd wanneer de aanvraag daartoe vanuit deze lidstaat is ingediend door een onderdaan van een derde land die ter fine van weigering van toegang tot het Schengengebied in het Schengeninformatiesysteem is gesignaleerd en wiens identiteit niet aan de hand van een geldig reisdocument kon worden vastgesteld, mits na voorafgaand overleg rekening is gehouden met de belangen van de signalerende lidstaat en de verblijfstitel enkel wordt afgegeven, verlengd of vernieuwd om „ernstige redenen” in de zin van deze bepaling.

[De Schengengrenscore], met name artikel 6, lid 1, onder a), moet aldus worden uitgelegd dat zij niet van toepassing is op een onderdaan van een derde land die zich in een dergelijke situatie bevindt.

[ECLI:EU:C:2021:168](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2021, 193

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 01-03-2021 (publ. 04-03-2021), AWB 20/2959

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 4:19

PROCESRECHT. Beroep niet tijdig beslissen. Asiel onbepaald tijd. Het is niet zonder meer noodzakelijk eiser te horen voordat op een dergelijke aanvraag kan worden beslist, en dat is in dit geval ook niet gebeurd. Dat betekent dat verweerder niet in overmacht verkeerde om te beslissen.

In de uitspraak van 16 december 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2949](#), heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) geoordeeld dat verweerder in de periode van 16 maart 2020 tot 16 mei 2020 in overmacht verkeerde om te beslissen op asielverzoeken. Dat oordeel is in hoge mate gebaseerd op het gegeven dat verweerder een verzoeker om internationale bescherming een persoonlijk onderhoud aan moet bieden, waarin hij hem in staat stelt dat verzoek uitvoerig toe te lichten en te onderbouwen, en dat het verslag van dat gehoor een belangrijke bron vormt voor de rechter in eerste aanleg bij het verrichten van het onderzoek als bedoeld in artikel 46, derde lid, van de Procedurerichtlijn. In dat verband heeft de Afdeling geoordeeld dat de uitbraak van

de pandemie verweerder dwong vanaf 16 maart 2020 voor onbepaalde tijd te stoppen met fysiek horen en hij niet van de een op de andere dag kon omschakelen naar een andere oplossing, en dat het daardoor onmogelijk werd voor verweerder een besluit te nemen, door abnormale en onvoorziene omstandigheden buiten zijn toedoen en risicosfeer (zie rechtsoverweging 7 van de uitspraak).

Dat speelt in dit geval, waar het gaat om een verzoek om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, niet. Het is niet zonder meer noodzakelijk eiser te horen voordat op een dergelijk verzoek kan worden beslist, en dat is in dit geval ook niet gebeurd. Dat betekent dat verweerder in de periode van 24 maart 2020 tot 20 april 2020 niet in overmacht verkeerde om te beslissen, en een bestuurlijke dwangsom heeft verbeurd van € 777,-.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:1938](#)

[Naar inhoudsopgave](#)